

de anti fascist

uitgave van:

**anti fascistische oud verzetsstrijders nederland
bond van anti fascist**

Leharstraat 8 - 6961 BM Eerbeek

TNT Post
Port betaald
Port Payé
Pays-Bas

2008 - 4

In dit nummer o.a.

Een veranderende wereld?
blz. 2-3

Ondergang van
de Gustloff
blz. 4

Van Celine
blz. 9

50 jaar socialistisch Cuba
blz. 11

De weldoener speelt zijn rol
blz. 13

De BIS-bank
blz. 14

Nieuws van de FIR
blz. 17

Wij zijn Keulen
blz. 19

Oorlog Georgië
blz. 20

Heropen onderzoek
Schipholbrand
blz. 21

Verschijnt 4 keer per jaar.
ISSN 0166-7556

Algemeen correspondentie-adres:
Leharstraat 8 - 6961 BM Eerbeek
Tel. 0313-654685
e-mail secr@afvn.nl
website www.afvn.nl

Abonnementsprijs:
Minimaal 10 euro per jaar

Losse nummers euro 2,50 (excl. porto-
kosten)

Opgave abonnementen:
Telefonisch of per e-mail

Redactie coördinatie:
Jan Cleton

Redaktiemedewerkers:
Jan IJssink,
Celine v.d. Hoek,
Piet Schouten,
Toos Plug,
en vele anderen.

Vertaalster officiële stukken:

Toos Plug

Buitenlandse contacten:

Celine v.d. Hoek,
Annabelle Schouten.

Layout:
Jan Cleton

De Antifascist is een uitgave van
de A.F.V.N. (Anti Fascistische oud
Verzetsstrijders Nederland, Bond van
Anti-fascisten).

Deze vereniging stelt zich ten doel:

- a. te zorgen dat de daden van het anti-fascistische verzet bekendheid houden, respectievelijk bekendheid krijgen;
- b. herlevend fascisme (neo-fascisme) te signaleren en met alle, bij de wet geoorloofde middelen te bestrijden;
- c. te strijden voor vrede en vriendschap tussen de volkeren;
- d. te strijden tegen iedere vorm van discriminatie.

Wilt u ons werk steunen?

Stort dan een bijdrage op giro nr. 3206900
t.n.v. AFVN Voorstraat 42 A, 3931 HE
Woudenberg. Tel. 033 - 2860271

Een veranderende wereld?

Alhoewel de toestand in de wereld natuurlijk dagelijks verandert zijn er perioden dat we ons daar ineens sterker bewust van worden. Bij het afsluiten van het vorige nummer van ons blad waren we er ons van bewust dat de spanning op verschillende 'fronten' toenam. En niet voor niets hebben we in dat nummer speciaal de aandacht gevraagd voor de oplopende spanning rond Iran. Maar het kan verkeren zei 'vader Cats'.

Georgië, beter gezegd Saakasjvili en consorten, daagde Rusland uit door een bloedige oorlog te starten tegen de inwoners van Zuid-Ossetië. Was dit gewoon een daad van een machtswellusteling, of was er meer aan de hand? Natuurlijk was er meer aan de hand. Het Georgische leger was immers in de afgelopen jaren bewapend en getraind door de VS en Israël -de belangrijkste vijanden van Iran. Terwijl we er over nadachten, hoe we op onze website zouden reageren op deze oorlog, werden we gebeld door Jan Beentjes -al vele jaren 'lezer' van "de anti fascist"- met de mededeling dat hij op zijn website al veel door hem, o.a. uit het Russisch, vertaalde artikelen over deze 'oorlog' geplaatst had. Na deze artikelen gelezen te hebben, hebben we dankbaar 'misbruik' van zijn werk gemaakt door een directe koppeling te maken van onze naar zijn website. Omdat we ook voor onze lezers die niet beschikken over mogelijkheden zich deze internet-kennis eigen te maken, plaatsen we in dit blad enkele relevante artikelen dienaangaande.

Ook werd het steeds spannender aangaande de presidentsverkiezing in de VS. Zou het gaan gebeuren dat de VS geregeerd worden door een niet-blanke President? We kennen het antwoord nu, maar of er echt veel gaat veranderen? Het onderstaande werd begin juni al bekend:

Hillary & Obama In Secret Bilderberg Rendezvous

Terwijl ze voor het oog van de wereld elkaars Democratische rivalen waren brachten Hillary Clinton en Barack Obama stiekem een bezoek aan de bijeenkomst van de altijd met zeer veel geheimzinnigheid omgeven vergadering van de Bilderberg groep. Waarschijnlijk niet geheel toevallig vond deze bijeenkomst dit jaar, begin juni, plaats in noord-Virginia op een steenworp afstand van Washington D.C. en Dulles-airport.

Het bezoek werd niet officieel bevestigd. Wel werd gezegd dat beide presidentskandidaten begin juni een evenement in noord-Virginia bezochten.

Bron http://www.prisonplanet.com/articles/june2008/060608_hillary_obama.htm

Meer nieuws uit de laatste maanden: Betoging in Brussel voor 9/11-onderzoek

Zeven september jl. hebben in Brussel zo'n 400 mensen uit verschillende Europese landen betoogd voor een internationaal onderzoek naar de terreuraan-

slagen van 11 september 2001. Dat zijn er dubbel zoveel als bij de eerste manifestatie van United for Truth precies een jaar geleden.

Traditioneel wordt de verantwoordelijkheid voor de spectaculaire aanslagen in New York en Washington uitsluitend bij het terreurnetwerk van de afvallige Saoedische miljonaire Osama Bin Laden gelegd. Als zodanig verantwoordt 9/11 ook al 7 jaar lang de zogenaamde *War on Terror*. Die heeft inmiddels in Irak en Afghanistan alweer meer dan een miljoen

levens gekost. (En in grote delen van de wereld wordt de angst voor terroristische aanslagen gebruikt/misbruikt om democratische verworvenheden uit te hollen en mensenrechten teniet te doen.)

Wereldwijd plaatsen echter steeds meer wetenschappers, filosofen, kunstenaars, gewone mensen en zelfs politici grote vraagtekens bij die officiële verklaring. Prominenten als VN-mensenrechtenrapporteur Richard Falk en voormalig Italiaans president Francesco Cossiga beweren al een tijdje boudweg dat er sterke aanwijzingen zijn voor de betrokkenheid bij de aanslagen van elementen binnen de Amerikaanse regering zelf.

Bron: <http://www.terzijde.eu/2008-09-07-betoging-in-brussel-voor-911-onderzoek-bis/>

Bij de voorpagina-foto

Op 30 september werd het gebouw van The National Archives in Washington DC bezet door oorlogsveteranen die de volgende eisen stelden:

- Verdedig onze Grondwet;
- Arresteer Bush en Cheney ze zijn oorlogsmisdadigers.

De actie was, mede door de massale aanwezigheid van de media een groot succes.

Bron: <http://www.youtube.com/watch?v=C1JAFasEYZY>

Vrijheidsstrijders of oorlogsmisdadigers?

't Is maar net wat de machthebbers in het land waar je vertoeft van mening zijn. In Litouwen bijvoorbeeld ben je als joodse partizaan gedurende de Duitse bezetting in de Tweede Wereldoorlog al verdacht als je samengewerkt hebt met partizanen uit Rusland. Deze heldhaftige joodse vrijheidsstrijders worden nu opgeroepen om te getuigen over oorlogsmisdaden begaan door de Sovjet-

partizanen.. Ho,ho, zult u zeggen, Litouwen maakte toen toch ook deel uit van de Sovjet-Unie?

Klopt, maar degenen die nu aan de macht zijn in Litouwen beschouwden dat als een bezetting en zagen de nazi's als bevrijders... Zie ook FIR-nieuws, blz. 18 (In een volgend nummer van dit blad zullen we de 'Stalinistische annexatie van de Baltische staten' uitgebreid behandelen.)

Nederland is anders

Nederland kent de 1F status. Wat is dat?

Het gaat om bepaling 1F uit het vluchtelingenverdrag waardoor bescherming geweigerd kan worden aan personen die verdacht worden van ernstige misdrijven, misdrijven tegen de menselijkheid en oorlogsmisdrijven. Denk hierbij bijvoorbeeld aan mensen die betrokken zijn geweest bij de volkerenmoord op joden door de nationaal-socialisten tijdens de Tweede Wereldoorlog. Een redelijk beginsel, maar wel afhankelijk van de manier waarop het toegepast wordt. Allereerst is van belang dat er verwacht mag worden dat er in het land van herkomst voldaan wordt aan wat wij eerlijke rechtsspraak vinden.

Maar laten we een voorbeeld nemen. Afgelopen jaar hebben veel Afghaanse vluchtelingen en hun gezinsleden in Nederland meerdere malen geprotesteerd tegen de 1F-status en hun mogelijke uitzetting.

Het betreft hier Afghanen die gevlucht zijn voor de Muhjaheddin en de Taliban. Sommige van hen werkten in het socialistische Afghanistan bij de veiligheidsdiensten (Khad/WAD). Maar de IND maakt het eigenhandig nog een graadje erger. De IND beweert dat, zelfs als je NIETS met de Khad/WAD te maken had, maar gewoon lid was van een politieke partij die toevallig op dat moment in de regering zat, je toch een 'misdadiger' bent. Omdat je WIST dat het gebeurde. Dus mensen die lid waren van een politieke partij die zich inzette voor de rechten van vrouwen, afschaffing van de boerka-plicht, scheiding van godsdienst en staat etc. moesten eind jaren 90 vluchten voor de Taliban en worden daar nu op afge-rekend door de IND van een land dat letterlijk oorlog voert tegen diezelfde Taliban in Afghanistan!

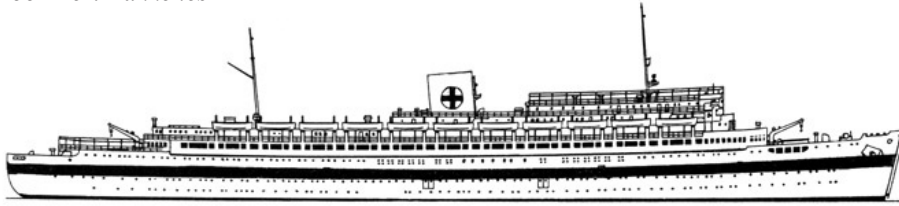
Zie ook <http://www.ikschaammevoornederland.nl>

Demonstratie tegen 1F beleid in Den Haag 29-10-2008

Bracht de Sovjet geheime dienst de Gustloff tot zinken?

Door Bert Bakkenes

Gustloff-overlevende en -deskundige Heinz Schön, links op de foto

Er zijn nog steeds vraagstukken in de geschiedenis van de Tweede Wereldoorlog die tot de dag van vandaag niet opgelost zijn. Sommige zaken zullen ook nooit meer aan het licht komen, omdat de getuigen tot het laatst gezwegen hebben of bepaalde machten niet willen dat de feiten naar buiten komen. Eén van deze zaken is het tot zinken brengen van het Duitse schip de Wilhelm Gustloff op 30 januari 1945 in de ijzig koude Oostzee. Het is bekend dat het schip tot zinken werd gebracht door een onderzeeboot van de Sovjet-marine. Maar hoe het allemaal precies is gegaan is nog steeds in nevelen gehuld. Toch is het een geschiedenis die tot de verbeelding spreekt en het verdient om verteld te worden.

De geschiedenis van de Wilhelm Gustloff begint in 1937 als het grote passagiersschip wordt afgebouwd door de scheepswerf Blohm & Voss in Hamburg en overgedragen aan de "Kraft durch Freude" beweging, een Nazi-organisatie, die zich niet uitsluitend bezighield met het organiseren van reizen en andere ontspanningsmogelijkheden voor Nazi-leden, maar ook voor gewone arbeiders uit de Duitse industrie die dan voor een paar weken het harde zwoegen konden vergeten en reizen maken naar onder meer de Middellandse Zee. Natuurlijk waren deze reizen geen cadeau van de Nazi-leiders, maar veel meer onderdeel van de lange en effectieve campagne om het Duitse volk klaar te maken voor de geplande oorlog. De reizen moesten de deelnemers verder aan de Nazi-leiding binden. De Wilhelm Gustloff werd genoemd naar een Zwitserse Nazi-leider die door tegenstanders werd uitgeschakeld. Het machtige schip, met een lengte van 208 meter en een hoogte van 56 meter, werd op 30 januari 1937 officieel gedoopt, een beladen datum omdat op dezelfde datum 4 jaar eerder Adolf Hitler de macht had gegrepen. Van de terreur die hiervan het gevolg was, was heel weinig

De Wilhelm Gustloff voor de oorlog

te merken tijdens de zonnrijke vakantie-reizen die de Gustloff ging maken.

Oorlog

Aan de 'zonnige' periode kwam een einde toen Hitler in september 1939 Polen binnenviel en de Tweede Wereldoorlog een feit was. Voor de Gustloff werd alles nu anders. De vakantie-reizen waren verleden tijd en het grote schip werd overgeschilderd en zou worden ingezet als hospitaalschip. Dit was echter maar van korte duur. Al in 1940 werd het schip naar het toenmalige Gotenhafen, het huidige Gdynia, gevaren waar het dienst ging doen als drijvend hoofdkwartier van de Duitse onderzeebootvloot. Duizenden onderzeebootmatrozen kregen hun opleiding op de Gustloff. Dat het schip ooit de blauwe wateren van de Middellandse Zee had bevaren was nu niet meer te merken. Door de jaren heen raakte het schip door gebrek aan voldoende onderhoud enigszins in verval, ook was er schade als gevolg van bombardementen. De Gustloff kwam meer dan 4 jaar niet van zijn plaats.

Toen het Rode Leger in januari 1945 de Duitse grens overtrok om voor altijd met de Nazi-heerschappij af te rekenen, kreeg de Wilhelm Gustloff een nieuwe taak. Meer dan 1,5 miljoen Duitsers uit de grensgebieden, vooral Oost-Pruisen, sloegen op de vlucht, opgehitst door de Nazi-propaganda, die de aanstormende Sovjetroepen als beesten en barbaren beschreef. Er werden konvooien samengesteld

van de meest uiteenlopende voertuigen, veelal getrokken door paarden. Veel mensen moesten ook lopen in de winterse temperaturen. Het was een van de koudste winters uit de geschiedenis, en het vroom zeker 20 graden. Vooral voor de vele vrouwen en kinderen was dit een vaak onmogelijke opgave. Toch trokken ze naar de havens in de Duitse bocht. Want daar lagen de grote schepen die ze heel misschien naar het veilige westen konden brengen. Onderweg werden de vluchtelingen vanuit de

lucht beschoten. Waarbij vele doden en gewonden vielen. Anderen zakten met hun wagens door het ijs of stierven van honger en koude. Ondanks dit alles slaagden duizenden er in om steden zoals Gotenhafen te bereiken.

Eenmaal aangekomen begon het lange wachten op een mogelijkheid om aan boord van de schepen te komen. Dit was moeilijk omdat er maar een beperkt aantal plaatsen beschikbaar was. Een van deze schepen was de Wilhelm Gustloff. Het schip zou naar Kiel varen en daarna naar Flensburg, weg van het Russische leger en de dreigende bezetting. Het was in feite niet eens de bedoeling dat het schip vluchtelingen zou meenemen. Er waren ongeveer 1000 onderzeebootmatrozen aan boord, en zij moesten zo snel mogelijk naar Kiel om van daaruit weer aan de oorlog te kunnen deelnemen. Omdat er zoveel vluchtelingen waren samengestroomd werd besloten dat zoveel mogelijk mensen een plaats zouden krijgen op de Gustloff.

Vluchtelingenschip

Over de status van de Gustloff kan geen misverstand bestaan. Het schip is soms beschreven als puur een vluchtelingenschip op een humanitaire missie. Dit was in feite niet het geval. Niet alleen waren er zoals eerder beschreven matrozen aan boord. Het schip beschikte ook over luchtafweergeschut (Flak) en kon zich dus in geval van een aanval verdedigen. Het was dus wel degelijk een militair schip, dat daarnaast ook nog een groot aantal vluchtelingen vervoerde. Dat dit voor de vluchtelingen een levensgevaarlijke situatie was, leek niemand te interesseren. De vluchtelingen maakten zich er nog het minste druk om. Zij hadden maar een doel, zo snel mogelijk aan boord komen en wegvaren van de oorlog. En vooral weg van het Russische leger en de dreigende bezetting. Daar kwam nog bij dat veel mensen vertrouwen in de Gustloff hadden omdat het schip als onzinkbaar werd gezien.

Hoeveel vluchtelingen uiteindelijk de kans kregen om aan boord te gaan zal nooit helemaal duidelijk worden. Hoewel er eerst met boordkaarten gewerkt zou worden, werd dit systeem onder druk van de omstandigheden al snel losgelaten. De hekken werden gewoon opengezet en de mensen konden aan boord gaan. Wel werd er opgelet dat er geen mannen of jongens die dienstplicht konden doen het schip konden betreden. Zij werden zonder pardon afgevoerd naar de dichtstbijzijnde militaire eenheid. De Feldgendarmerie kende geen enkel pardon. Ieder die zich verzette werd ter plekke tegen de muur gezet. Het gevolg was natuurlijk dat het over grote deel van de vluchtelingen die op de Gustloff terechtkwamen vrouwen en kinderen waren. Bij de mannen ging het vooral om oudere mannen en gewonden die naar een lazaret in het westen gebracht zouden worden. Er was ook nog een eenheid vrouwelijke Marinehelferinnen aan boord, die werden overgeplaatst - weg van het front. Deze 373 meisjes werden ondergebracht in het gedempte

zwembad van het grote schip.

Kort voor de uitvaart op 30 januari 1945 was het schip overvol. Volgens de meeste bronnen waren er meer dan 9.000 vluchtelingen aan boord. Daarnaast waren er nog de 1000 onderzeebootmatrozen en de rest van de bemanning. Ieder plekje op het schip was ingenomen en er was nog nauwelijks ruimte om te lopen. Het schip stond officieel onder commando van een oudere kapitein, de 63-jarige Friedrich Petersen. Hij kreeg assistentie van twee andere kapiteins, en een 1ste officier die ook de kapiteins-bevoegdheid had. Omdat het schip officieel nog onder de onderzeebootleiding viel was er ook nog de kapitein Wilhelm Zahn, die het commando had over de opgeleide matrozen, maar eigenlijk ook over het hele schip. Door het feit dat er zoveel leidinggevendenden waren, die veelal tegengestelde meningen hadden was er veel discussie op de brug. Dit zou tragische gevolgen hebben. Een van de kapiteins zorgde er wel voor dat er meer reddingsboten en vloten werden aangevoerd, omdat er op de Gustloff gebrek aan alles was. Ook kwamen er zwemvesten voor iedereen.

Het vertrek van het schip uit Gotenhafen zorgde voor heftige discussies. De koopvaardij-kapiteins wilden niet uitvaren zonder de bescherming van een begeleidend konvooi. Maar de onderzeebootcommandant, Zahn, had haast en wilde zijn mannen zo snel mogelijk naar Kiel laten brengen. Als militair had hij meer invloed, en hij zorgde eigenmachtig voor begeleidende schepen. Hier kwam echter weinig van terecht, en uiteindelijk was er maar één schip dat de Gustloff kon vergezellen, de torpedoboot Löwe. Dit was natuurlijk hopeloos weinig, twee andere schepen die zouden meevaren bleken niet beschikbaar te zijn. Een ander discussiepunt was de route. Er was een langere route dicht bij de kust die veiliger zou zijn, maar waar wel mijnen konden liggen. En er waren Russische onderzeeboten in de Oostzee. Maar zij waren niet bijzonder actief en kwamen meestal ook niet dicht bij de kust. Een deel van de scheepsleiding wilde deze langere route nemen om zo het gevaar te ontlopen. Maar ook deze keer werd de beslissing genomen door de officieren aan boord. Er werd gekozen voor de kortere route om zo snel mogelijk in Kiel te zijn. Dit vergrootte wel de kans op aanvallen door onderzeeboten van de Russische marine, maar daar maakte de scheepsleiding zich niet echt druk om. Het zou wel loslopen, was de gedachtegang.

Toen het reusachtige schip die middag om 12.30 uur Gotenhafen verliet was er enorme opluchting onder de vluchtelingen. Eindelijk ging er iets gebeuren en zouden ze in veiligheid gebracht worden. Omdat de Gustloff een groot schip was, dat machtig oogde, was iedereen er van overtuigd dat het schip niet tot zinken te brengen was. Zoals een vrouwelijk passagier later zou verklaren: "Toen we de haven verlieten hadden we eigenlijk het gevoel dat we al in veiligheid waren." Dit bleek verre van waar. Er was

wel degelijk een Russische onderzeeboot in de buurt op dat moment, de S-13. De kapitein van de S-13, Alexander Marinesko, had problemen met zijn meerderen omdat hij soms hele tijden spoorloos verdween als de bemanning aan land ging.

Het was duidelijk dat hij een snel succes nodig had om zijn carrière nog te kunnen redden. De opdracht van de S-13 was simpel, verschuilen diep in de Oostzee, uitkijken naar militaire en transportschepen, en die tot zinken brengen. Tot zover is het allemaal vrij duidelijk. Maar wat er daarna gebeurde is nog steeds onderhevig aan speculatie en complottheorieën. We zullen proberen om te reconstrueren wat het meest voor de hand ligt.

Tragedie

De laatste foto van de Gustloff tijdens het uitvaren op 30 januari 1945

Begin 2008 zond de Duitse televisie een tweedelige film uit over het tot zinken brengen van de Gustloff. De film gaat uit van een sabotagetheorie waaraan het schip ten prooi zou zijn gevallen. Maar voor dat we deze theorie onderzoeken blijven we eerst even bij de Gustloff die nu, begeleid door de torpedoboot Löwe, over de intussen duistere Oostzee vaart. De situatie aan boord van het schip was niet bepaald comfortabel. Dicht op elkaar gepakt, en in veel gevallen ook nog zeeziek, hadden de vluchtelingen nauwelijks ruimte om zich te bewegen.

Men had er geen idee van dat de S-13 dichtbij was en op zoek naar prooi. De apparatuur aan boord van de torpedoboot Löwe, die de aanwezigheid van onderzeeboten moest aangeven, was door de vorst buiten dienst. Hoe de bemanning van de S-13 het schip heeft opgemerkt zullen we straks zien, maar het staat zonder meer vast dat de Gustloff in het vizier van de S-13 terecht kwam. De kapitein van de S-13 kon zijn geluk niet op. Dit was precies de buit waar hij op zat te wachten om zijn wankelende carrière weer op het juiste pad te krijgen. Hij gaf onmiddellijk opdracht aan de bemanning om de torpedo's in stelling te brengen, en even later schoten drie projectielen door het zwarte water richting de Gustloff. Het schip was praktisch weerloos

en de torpedo's sloegen zonder moeite in het logge schip. Het eerst projectiel kwam terecht in de verblijven van de vaste bemanningsleden, en de tweede torpedo sloeg in vlak bij het lege zwembad waar de Marine-helferinnen waren ondergebracht. Het zwembad liep meteen vol en de meisjes zaten in de val. Bijna niemand kon ontsnappen. Het laatste projectiel trof de machinekamers. Bijna onmiddellijk kwam het schip scheef in het water te liggen en begon langzaam over te hellen.

Omdat alle torpedo's doel hadden getroffen was het schip meteen in groot gevaar en begon te zinken. Op verschillende dekken zaten honderden mensen in de val. Er werden pogingen gedaan om de reddingsboten te laten zakken, maar dit was erg moeilijk omdat dit met machines moest gebeuren die deels bevroren waren. Sowieso waren er veel te weinig boten voor de bijna 11.000 mensen. Uiteindelijk lukte het om 6 van de 11 boten te water te laten. Er werd een SOS-sigitaal uitgezonden, maar dit gebeurde op de verkeerde frequentie, en hierdoor ging er kostbare tijd verloren. Iedereen had een reddingsvest, maar het water was ijskoud en het was onmogelijk om lang in deze temperatuur te overleven. Vooral de kinderen werden slachtoffer. Toen zij in hun reddingsvest in het water terechtkwamen was hun hoofd veel zwaarder dan hun voeten en verdronken ze bijna onmiddellijk.

Aan boord speelden zich ware tragedies af. Mensen zaten gevangen achter pantserglas, sloegen overboord of werden verpletterd door losgeslagen reddingsboten of andere dingen die zich op de verschillende dekken bevonden. Veel bemanningsleden probeerden te helpen waar ze maar konden, ook met gevaar voor eigen leven. Maar de onderzeeboot-commandant en een hoge NSDAP-functionaris waren de eersten die in een reddingsboot terechtkwamen, plaatsen innemende die voor vrouwen en kinderen bestemd waren. Het grote schip zank in rap tempo. Er werden rode lichtkogels afgeschoten en de begeleidende torpedoboot nam zoveel mogelijk mensen aan boord. Andere schepen boden later ook hulp, vooral de T 36. Het schip nam zoveel mogelijk mensen aan boord, maar de S-13 vuurde ook een torpedo op dit schip af. De T 36 weerde zich en liet onderwaterbommen los. De S-13 raakte in gevaar en koos het wijde water van de Oostzee om zo snel mogelijk te verdwijnen. De T 36 heeft 564 mensen gered. Voor de meeste drenkelingen kwam de hulp echter veel te laat, dit ondanks het feit dat er uiteindelijk 9 schepen bij de reddingsoperatie betrokken waren. Er wordt gezegd dat tussen de 7000 en 9000 mensen in het koude water omkwamen of met het schip ten onder gingen. Er waren maar 1239 overlevenden. Dit maakt het een van de grootste zeerampen ooit.

De meeste slachtoffers waren vrouwen en kinderen, en het dodental was zo hoog omdat het schip heel snel zank. Sommige bronnen zeggen dat de Gustloff 70 minuten na de inslagen naar de zeebodem verdween. Andere zeggen

dat het al binnen 50 minuten afgelopen was. De meeste deskundigen gaan er vanuit dat de doodstrijd van de Gustloff 62 minuten duurde. Daar kwam nog bij dat de watertemperatuur extreem laag was.

Voordat het schip zonk ging nog één keer de volle verlichting aan en werd de sirene gehoord. Toen verdween de Gustloff in de wateren van de Oostzee. De kreten van de slachtoffers waren tot ver op zee te horen. Toen werd het stil.

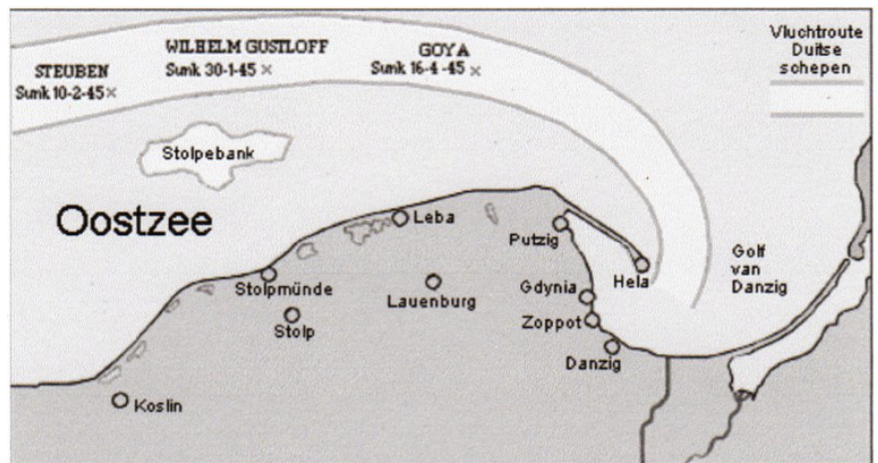
Feit of fictie?

Nog steeds is niet duidelijk hoe de Gustloff uiteindelijk in het vizier van de S-13 terecht kwam. Het is een feit dat het onverantwoordelijk was om zonder echte begeleiding zee te kiezen, en het nemen van de kortere route was ook een onnodig risico. Beide beslissingen moeten op de rekening van de onderzeebootcommandant van de Gustloff worden bijgeschreven. De koopvaardijkapiteins hadden zich tegen beide beslissingen verzet. Dat staat vast. Maar er was nog een ander aspect, dat lange tijd onbelicht is gebleven. Kort voor dat de torpedo's insloegen werd op de Gustloff plotseling de boordverlichting ingeschakeld. Dit maakt het schip van grote afstand zichtbaar, en dus een makkelijke prooi voor de S-13 bemanning. Hoe kon het gebeuren dat een schip in zo'n gevaarlijke situatie midden op zee de boordverlichting inschakelde?

Volgens de TV-film zou er een radiobericht zijn binnengekomen om 18.00 uur waarin werd gezegd dat er een konvooi mijnenvegers richting de Gustloff kwam en dat er boordlichten aangezet moesten worden om een aanvaring te voorkomen. Een bemanninglid van de Gustloff die in de radiokamer werkte heeft bevestigd dat hij het bericht heeft gezien. Een vreemde situatie want in feite kon de Gustloff op dat moment helemaal geen radioverkeer ontvangen. De antennes waren bevroren en er kwam geen enkele melding binnen. Toch was er dit radiobericht, dat geen afzender had en ook niet in code was. Over dit bericht ontstond een discussie tussen de bevelvoerders, omdat de koopvaardijkapiteins in eerste instantie geweigerd zouden hebben om de boordlichten te ontsteken. Weer werden zij overstemd en er werden groen, rode en witte lichten ontstoken, zoals in het radiobericht was verzocht. Dit was tegen alle voorschriften en het is onbegrijpelijk dat er door ervaren scheepsleiders tot deze actie werd besloten. Voor ongeveer een uur was de Gustloff zichtbaar als een helverlichte kerstboom. Maar er kwam geen konvooi mijnenvegers en na enige tijd werden de lichten weer gedoofd. Maar toen had de S-13 het schip al gezien en was het te laat.

Als we de theorie van de film volgen zou er een matroos in de radio-afdeling hebben gewerkt die eerder een poosje in handen van het Sovjetleger zou zijn geweest. Hij zou de zogenaamde boodschap hebben opgevangen. Alle pogingen om de herkomst van het bericht te achterhalen waren zonder succes. De film gaat er van uit dat de matroos het bericht met opzet heeft doorgegeven om er voor te zorgen dat de lichten werden ontstoken. Hij zou geweten hebben dat er een Sovjet-onderzeeër in de buurt was, en zou ook contact hebben gehad met een eenheid van de Sovjet geheime dienst die in Gotenhafen actief was. Als dit echt zo zou zijn geweest kunnen we alleen maar spreken van een enorm succes voor de Sovjet geheime dienst die er blijkbaar in is geslaagd om een groot Duits schip van binnenuit tot zinken te brengen. Hierbij werd men flink geholpen door de fouten en de verkeerde inschattingen van de Duitse leiding.

Maar was dit wel het geval? Een overlevende van de ramp, bemanningslid Heinz Schön, heeft zich door de jaren heen tot Gustloff-deskundige ontwikkeld. De ramp, waar hij zelf getuige van was, heeft hem nooit meer losgelaten. Hij gelooft niet dat er een radiobericht is geweest. Volgens hem was er een verrader aan boord die het bericht heeft verspreid. Door de ether is het bericht nooit gegaan. Dit kon ook niet omdat de antennes bevroren waren zoals al eerder was vermeld. Het bericht had als enig doel om de Gustloff zichtbaar te maken voor onderzeeboten of vliegtuigen. In de archieven is over de herkomst van de boodschap niets te vinden. Ook niet in de Sovjet-archieven. Een Russische deskundige heeft gezegd dat zo'n bericht nooit is verstuurd omdat niemand van de Sovjet-marine op de hoogte was van de aanwezigheid van de Gustloff. Dat de S-13 het schip ontdekte was toeval, maar de ontstoken

De vluchtroute over de Oostzee. De kruisjes geven aan waar de vluchtelingenschepen, waaronder de Gustloff, gezonken zijn

lichten hielpen natuurlijk wel.

Lees verder op pagina 8

Conclusie

Of er sprake is van sabotage is moeilijk vast te stellen. Het is bijna zeker dat het beruchte radiobericht nooit kan zijn ontvangen via de ether. Het moet dus op een andere manier zijn verspreid. Dit kan alleen door een verrader zijn gebeurd. Of die persoon contacten had met de Russische geheime dienst is niet meer te achterhalen. Blijven de enorme fouten die door de scheepsleiding werden gemaakt.

Het varen zonder echte begeleiding, het nemen van een risicovolle route en het ontsteken van de boordlichten op volle zee in oorlogstijd zijn ongelofelijke blunders die het leven hebben gekost aan meer dan 9000 mensen, meest vrouwen en kinderen. Ironisch is dat alle 5 de kapiteins die voor de Gustloff verantwoordelijk waren de ramp hebben overleefd. Ze hebben zich gered zonder oog te hebben voor de duizenden mensenlevens die in hun handen waren.

Er is nooit onderzoek naar de ramp gedaan, en niemand heeft verantwoordelijkheid hoeven afleggen voor wat er in die ijskoude nacht op de Oostzee is gebeurd. In de laatste 10 jaar is er in Duitsland, vooral in de media, meer aandacht gekomen voor de ramp met de Gustloff. Sommigen zien dit als een poging om te laten zien dat ook de Duitsers slachtoffer waren van de Tweede Wereldoorlog. Hetzelfde wordt gezegd over de aandacht die wordt geschonken aan de slachtoffers van het bombardement op Dresden. Of dit waar is of niet is in feite niet van belang. Voor Heinz Schön is er geen twijfel. Het tot zinken brengen de Gustloff was een gerechtvaardigde militaire actie, en zeker geen oorlogsmisdaad. Maar dat betekent niet dat we geen respect

moeten hebben voor de slachtoffers, en oog voor menselijk lijden aan welke kant dan ook. Het wrak is nu een officieel oorlogsmonument, en verboden gebied voor duikers en scheepsbergers.

Bronnen:

Der Gustloff, tweedelige documentaire, ZDF 2008
Der Wilhelm Gustloff, tweedelige TV film, ZDF 2008

Internet:

www.wilhelmgustloff.com
www.maritimequest.com/liners/wilhelm_gustloff_page_1.htm
www.scheepvaartnieuws.punt.nl/?id=384547&r=1&tbl_archief=1&
www.deepimage.co.uk/wrecks/wilhelm-gustloff/wilhelm-gustloff-wreckimages.htm
www.youtube.com/watch?v=4MOnjHAIJkY
www.militaryhistoryonline.com/wwii/articles/wilhelmgustloff.aspx

Het wrak van de Gustloff, nu een officieel monument

Oproep voor meer informatie

In verband met een onderzoek naar de nasleep van de Februaristaking 1941 zijn we op zoek naar informatie over een voormalig CPN lid die een aantal Februaristakers zou hebben verraden. Het gaat hierbij om Hein Meerlandt, ook wel bekend als "Rooie Hein". Hij was actief in de Jordaan. Volgens Annie van Kampen heeft hij, toen hij als verbindingsman fungeerde, een aantal mensen verraden die later in september 1941 tijdens een proces zijn veroordeeld. Drie van deze CPN leden werden geexecuteerd.

Meerlandt was niet opgepakt vanwege de Februaristaking, maar vanwege een kraak. Na zijn arrestatie zou hij voor geld kameraden zijn gaan aangeven bij de SD. Uiteindelijk werd hij tussen eind 1941 en 1943 doodgeschoten door de illegaliteit in een café aan de Nieuwe Zijds Voorburgwal in Amsterdam.

Voor het onderzoek willen wij graag weten welke groep Hein Meerlandt uiteindelijk heeft uitgeschakeld. Verder is ook alle informatie welkom over zijn

activiteiten voor de Duitse Sicherheitsdienst. Daarnaast zijn wij op zoek naar mensen die Meerlandt hebben gekend. De informatie zal worden gebruikt voor een boek over één van de 22 communisten die na de staking werden veroordeeld.

U kunt contact opnemen met: Bert Bakkenes
E-mail: harper@xs4all.nl
Tel: 06-16033592 of met de redactie van de AF

Aan het woord gastvrijheid hangt al eeuwen een prijskaartje en dat is tot op heden zo gebleven

Een stukje Nederlandse geschiedenis die ons werd verteld over de gastvrijheid in ons land

Al in de vijftiende eeuw woonden er joden in ons land, maar van wat ik er een tijd geleden over las is heel weinig bekend. De komst van Portugees-joodse vluchtelingen in de 17^e eeuw naar ons land werd tijdens de geschiedenislessen op school breed uitgemeten. De joden in Portugal werden daar vanwege hun joods zijn onderdrukt en konden hun leven alleen verbeteren door zich snel te laten dopen tot christen, wat helaas ook niet altijd hielp. Er was in die tijd in Portugal ook veel armoede onder de Portugese bevolking en dat trof natuurlijk ook een groot deel van de joden. Er waren echter ook joden die in betere financiële omstandigheden leefden. Zij hadden daardoor de mogelijkheid te vluchten en kwamen ook naar ons land. Deze vluchtelingen leefden voor een deel van de handel in ongeslepen diamanten die ze naar ons land meebrachten en die dan in de Zuidelijke Nederlanden (nu België) werden geslepen en bewerkt. Later gebeurde dat ook in ons land. Door deze groep werden ook vele andere dingen verhandeld. De meeste van de joden die zich hadden laten dopen keerden weer snel terug naar de joodse godsdienst. De gedoopte joden werden in ons land met open armen ontvangen door de christelijke regenten die er door de komst van deze vluchtelingen zeker niet armer op zijn geworden. Hun jood-zijn bracht voor deze Portugezen geen enkele beperking met zich mee. Als men in de huidige tijd wordt rondgeleid in Amsterdam door stadgenoten die de geschiedenis van de stad goed kennen wordt, zeker bij het bezoeken van o.a. de Gouden Bocht van de Herengracht, waar één van deze rijke joden gewoond heeft, verteld hoe zij in elk opzicht Amsterdam economisch hielpen en groot maakten. Ze waren van harte welkom. Deze joden werden "Sefardische" joden genoemd.

Maar... toen zo'n vijftig jaar later joodse vluchtelingen uit Oost-Europa (Rusland, Polen, Roemenië) en de Baltische staten ons land binnenkwamen was de ontvangst op z'n zachtst gezegd minder aangenaam. Ze maakten in de bovengenoemde landen de ene na de andere progrom mee en hadden van Nederland een betere ontvangst verwacht. Deze groep was arm en minder goed gekleed. Ze spraken hoofdzakelijk Jiddisch en waren toen voor de bevolking en in het bijzonder voor de regenten, die van hen financieel niet beter konden worden, vreemde wezens. Ze waren geen christenen en de maatregelen tegen hen lieten dan ook niet lang op zich wachten. Men dwong ze om in bepaalde wijken te gaan wonen. Ze beleden de joodse godsdienst en geloofden niet in Jezus Christus, die ze volgens de christenen ook nog gekruisigd zouden hebben. Ook leefden ze geïsoleerd van het christelijke deel van de bevolking.

Een beroep kiezen waarbij het lidmaatschap van een gilde verplicht was, dat was voor hen niet mogelijk. Slechts in de veehandel, tabakshandel en het geldwezen konden ze hun geld verdienen. Vanaf de 16^e tot in de tweede helft van de 19^e eeuw waren het hoofdzakelijk joden uit West- en Oost-Europa die naar ons land kwamen als vluchtelingen, met uitzondering van de Franse Hugenoten (protestanten). Deze christenen ondervonden geen moeilijkheden. Joden kreeg pas dezelfde rechten als de overige bevolking indien ze zich lieten dopen. Het woord racisme bestond nog niet. Deze moeilijke jaren voor de arme joden, Asjkenazies genoemd, hebben geduurd tot de bezetting van ons land door de Fransen in de negentiger jaren van de 18^e eeuw tot 1812. Napoleon heeft met veel tegenwerking van de Nederlandse christelijke regenten een einde gemaakt aan het isolement van de joodse gemeenschap in ons land. De joden kregen dezelfde rechten als de niet-joodse bevolking. Ook zij kregen een achternaam die ze vaak zelf mochten kiezen en ze waren vrij in de keuze van de plek waar ze wilden wonen. Aan deze grote verbetering voor de joden was wel een voorwaarde verbonden: Ze moesten de Nederlandse taal spreken en als het enigszins mogelijk was ook schrijven. Na de Franse bezetting hebben de regenten de joden hun rechten niet meer afgenomen, echter het antisemitisme in ons land bleef.

De ontdekker van het racisme

Midden 17^e eeuw werd het de joden vooral in landen zoals Duitsland en Frankrijk nog moeilijker gemaakt om te integreren dan in ons land. Het was de Franse graaf Josef Arthur van Gobineau die vond dat een jood een jood bleef ook als hij zich had laten dopen. Hij was van mening dat niet de doop, maar het ras de belangrijkste rol speelde. Hij sprak toen al over het Arische ras waartoe de joden niet behoorden. Ook vond hij dat de Fransen de macht over de Afrikaanse volken moesten behouden. Volgens hem waren zelfs bijbelse personen als David, Salomon, Jezus, Paulus en de profeten geen joden of semieten maar Germanen. Hitler was dus niet de eerste die deze onzinnige ontdekking deed. (Bron: Der Gelbe Fleck, Duitse uitgave Rütten en Loening)

Omdat ik voor dit stuk als onderwerp "de ontvangst van vluchtelingen in ons land door de eeuwen heen" heb gekozen, wil ik over de Eerste Wereldoorlog die geduurd heeft van 1914 tot 1918 kort zijn. Deze oorlog is door Duitsland begonnen en verloren. Daar ons land bijna voortdurend een Duits koningshuis heeft gehad is het geen geheim dat de toenmalige regering volkomen pro-Duits was en dat zij door handel te drijven met Duitsland zich enorm heeft verrijkt in die periode. De mensen die daaraan mee-

deden werden “Oorlogswinstmakers” genoemd, afgekort als OW’ers.

Hitler werd op 2 augustus 1934 Rijkskanselier

Al in 1933 voordat Hitler aan macht kwam, kwamen de eerste vluchtelingen ons land binnen. Hitler voelde zich al enige jaren voordat hij daadwerkelijk het staatshoofd werd, heer en meester in de toenmalige Weimar-republiek.

De meeste van deze vluchtelingen waren communisten en links-socialisten. De laatstgenoemde groep had al na de Eerste Wereldoorlog de sociaal-democratische partij verlaten. Eén van de oorzaken hiervan was de samenwerking tussen de SPD en de Reichswehr. Deze beide groepen vluchtelingen behoorden tot de eersten die in een concentratiekamp werden opgesloten. Dat was het kamp Emsland, één van de eerste in Nazi-Duitsland gelegen kampen, niet ver van de Nederlandse grens. Aan de Duitse kant van de grens stond toen reeds de nationaal-socialistische grenspolitie. Niet alle vluchtelingen hadden het ‘geluk’ ons land binnen te komen. Een aantal viel in handen van de Duitse grenspolitie, waarvan de meesten behoorden tot de misdadige S.A., en werd vaak al aan de grens doodgeschoten. Het kwam ook voor dat zij, in ons land aangekomen, door de Nederlandse pro-Duitse collega-agenten weer werden uitgeleverd met alle gevolgen van dien. Toch lukte het de eerste Duits-Nederlandse verzetsgroepen om met behulp van de Duits-Nederlandse Rode Hulp (Rote Hilfe) nog een groot aantal van deze vluchtelingen ons land binnen te smokkelen, waarna zij door o.a. de Groningse kameraden allerhartelijkst ontvangen werden. Niet alleen in Noord-Nederland probeerden antifascisten uit nazi-Duitsland naar ons toe te vluchten om bij ons een veilig heenkomen te zoeken ook op andere plekken werd dat geprobeerd. In 1933 kwamen ook de eerste joden uit Duitsland ons land binnen. Ze mochten indien ze in staat waren om in hun eigen onderhoud te voorzien in ons land blijven. Zij beschikten op dat moment nog over een Duitse pas zonder “J” er in gedrukt. Toen echter de anti-joodse wet werd aangenomen waarin stond dat joden een “J” in hun pas kregen, werd het vluchten voor hen naar ons land steeds moeilijker. De Nederlandse regering, die pro-Duits was en (ook nadat Hitler in 1934 aan de macht kwam) de Duitse regering op al zijn wenken bediende, was bang dat na de progromnacht in 1938 veel joden naar ons land zouden vluchten en dat deze groep zichzelf niet zou kunnen bedruipen. Na 1938 verzocht Hitler c.s onze regering de vluchtelingen niet meer toe te laten. De bedoeling van dit dringende verzoek werd pas later duidelijk.

Wat gebeurde er in 1939, toen de oorlog tegen Polen begon, met de Duits-joodse vluchtelingen in ons land?

Men had in die tijd al het vermoeden dat Hitler een oorlog zou willen beginnen. (De regering wist dat natuurlijk al lang). Ook in ons land was de mobilisatie afgeroepen en alle gevluchte Duitse joden werden in Westerbork opgeslo-

ten. Ze waren Duits en volgens onze toenmalige overheid dus onze vijanden. Het was toen voor iedere antifascist wel duidelijk dat dit een antisemitische daad was, waar schande van werd gesproken. Wat was de werkelijke reden? Als de Duitsers ons land zouden bezetten, zouden de Duitse joden de eersten zijn die in de concentratiekampen terecht kwamen, hetgeen ook gebeurde. Een enkeling ontsprong de dans omdat men dacht deze jood nog nodig te kunnen hebben als later de joodse Nederlanders daar in Westerbork opgesloten zouden worden. Aan deze racistische misdaad is tot op hebben weinig ruchtbaarheid gegeven.

De schandelijke ontvangst van een groot deel van de oorlogsslachtoffers na 1945 door afgevaardigden van de Nederlandse overheid

Er wordt nu nog na 65 jaar door mensen die de oorlog mee gemaakt hebben schande van gesproken. De meesten van hen hadden de concentratiekampen en gevangenis en amper overleefd.

Het gaat hierbij om een deel van de slachtoffers aangezien een ander deel per trein of vliegtuig ons land binnenkwam en ontvangen werd door familie en vrienden, waardoor zij deze schandelijke ontvangst gelukkig misliepen. Over de ontvangst van de joodse groep heb ik in een vorige Antifascist al uitvoerig geschreven. De linkse groep communisten en socialisten waarvan de meesten verzetsstrijders waren, hebben hetzelfde doorgemaakt als de joden. Ook velen van hen moesten aan de Nederlandse grens hun armen omhoog houden zodat kon worden nagekeken of ze geen SS-teken onder hun oksel hadden. Hiermee gepaard gingen diverse beledigende opmerkingen. Het was trouwens al tijdens de bezetting bekend dat de Nederlandse regering niet alleen een hekel had aan joden, maar zeker ook aan mensen die aan het verzet deelnamen. (Bron: “Om erger te voorkomen” -Nanda van der Zee). Wie de personen waren die de oorlogsslachtoffers aan de grens staande hielden is officieel nooit bekendgemaakt. (Bron: “Mensenheugenis”- Hinkel Piersma). Bij de opvang van de joodse groep was soms wel het Rode Kruis aanwezig. Over een interview met een joods slachtoffer door het Rode Kruis heb ik in een vorige Antifascist geschreven.

In Frankrijk en België waren naast natuurlijk Franse en Belgische ook de Nederlandse oorlogsslachtoffers van harte welkom. Ze werden daar als helden ontvangen.

De oorlogsslachtoffers, of het nu verzetsmensen of joden waren, zullen de 'andere' ontvangst aan de Nederlandse grens nooit vergeten.

Celine

50 jaar socialistisch Cuba

Overgenomen uit: Nieuwsbrief van het Solidariteitscomité CubaSol, december 2008

Voorgeschiedenis

56 Jaar geleden, in de zomer van '52 begon in Cuba een jonge advocaat met een handvol medestanders aan de uitbouw van een politieke beweging en aan een clandestien legertje. Hij had geen financiële middelen of politieke rugdekking. Amper een jaar later bestormden ze de tweede grootste kazerne van het land. Het werd een complete mislukking. De meeste strijdmakers werden ter plaatse geëxecuteerd of verdwenen achter de tralies. De situatie zag er hopeloos uit. Een normale reactie zou geweest zijn om ermee te stoppen, maar zij zetten door. Na enkele jaren kwamen ze vrij en gingen in ballingschap.

Vier jaar later vertrokken zij uit Mexico met een klein jacht en een tachtigtal rebellen om in de Sierra Maestra de gewapende strijd te beginnen. De landing werd weer een compleet fiasco. De meeste rebellen werden gedood en ze bleven uiteindelijk met een twintigtal onervaren en slecht bewapende strijdmakers over, verdwaald, zonder eten of munitie. De situatie was uitzichtloos. Zij stonden tegenover het best bewapend leger van Latijns Amerika, getraind en bewapend door de VS. Niemand gaf nog een cent voor hun levens. Maar zij waren niet klein te krijgen en vanuit een uitzichtloze positie wisten zij op nieuwjaar 1959 het tienduizend man sterke leger van dictator Batista uit te schakelen. De revolutie was een feit.

Consolidatie van de revolutie

Eens te meer dachten veel waarnemers dat Fidel en de zijnen het niet lang zouden uitzingen. Zij waren onervaren en bovendien stonden zij tegenover een niet te kloppen militaire supermacht. Toen zij aan landhervormingen en nationalisatie van de economie begonnen – niet om het casinokapitalisme te redden zoals vandaag, maar om het socialisme te installeren – dachten de meeste mensen dat hun lot snel bezegeld zou zijn, zeker na het instellen van een economische blokkade door de VS. Maar opnieuw vergisten de pessimisten zich. Plaatselijk en landelijk organiseerde de bevolking zich, ze namen de taken van de wegvlochtende élite over en waren alert op aanvallen vanuit de VS en door contra's in eigen land.

Fidel en de zijnen slaagden er in het socialisme uit te bouwen op de stoep van de machtige VS en er na 50 jaar nog te staan. Dat toont dat het mogelijk is. Dat niet het revolutionair optimisme misplaatst is, maar eerder het cynisme en het pessimisme. Een betere wereld is mogelijk, kijk naar Cuba en dat is een boodschap die vandaag, in het licht van de financiële crisis meer dan ooit actueel is. Al in 2000 op de millenniumtop van de Verenigde Naties voorspelde Fidel: 'Er is een kolossale virtuele economie gecreëerd, er is een enorme ballon opgeblazen die op een dag zal uiteenspatten. Dat is niet te vermijden. Het zal een grote crisis veroorzaken. Dat zal misschien er toe bijdragen om een nieuwe politieke en economische wereldorde

op te bouwen.' Wat toen werd afgedaan als ideologische propaganda blijkt vandaag realiteit. Zoals de Cubanen toen is het nu aan ons om de kans te grijpen om die betere wereld op te bouwen nu het kapitalisme op zijn grondvesten staat te wankelen.

Waarom is dat kleine Cuba er in geslaagd om in die uiterst moeilijke en kwetsbare situatie stand te houden? Daar zijn twee belangrijke redenen voor. Deze revolutie steunt vooreerst op de bevolking. Fidel zegt daarover: 'Als je iemands revolutionair gehalte wil testen is het eerste wat je hem of haar moet vragen of hij gelooft in het volk, in de massa's. Het is evident dat de steun van de bevolking een doorslaggevende factor is.' Alle belangrijke beslissingen worden in Cuba pas genomen nadat de bevolking uitvoerig is geraadpleegd. Dat was zo bij het uitroepen van de grondwet en dat is zo voor studenten en arbeiders bij beleidsbeslissingen in hun instelling of bedrijf. Dat is uniek in de wereld. Daarom steunt de overgrote meerderheid van de bevolking de revolutie, ondanks de vaak moeilijke omstandigheden, ondanks de jarenlange en massale vijandige propaganda.

Lenin op Cuba

De mens centraal

De Cubaanse revolutie wordt als het ware gemaakt door de bevolking. Maar – en dat is een tweede reden – ze wordt ook gemaakt vóór de bevolking. Met vallen en opstaan hebben de Cubanen een maatschappij uitgebouwd waar het welzijn van de mens centraal staat. Er zijn weinig landen waar zoveel energie besteed wordt aan de zwakkeren: de gehandicapten, de ouderen en de zieken. Maar de revolutie zorgt niet alleen voor de eigen bevolking. Ik citeer Nelson Mandela: 'Welk land kan een indrukwekkender imago tonen dan Cuba in zijn relaties met Afrika? Hoeveel landen in de wereld genieten van het werk van Cubaanse gezondheidswerkers? Welk land heeft ooit Cuba's hulp tevergeefs gevraagd? Hoeveel landen die bedreigd worden door het imperialisme of strijden voor nationale bevrijding konden rekenen op Cuba's steun? Het was nooit voorgekomen in de geschiedenis van Afrika dat een ander volk de wapens opnam om ons te verdedigen.' Cubaanse vrijwilligers hebben militaire missies uitgevoerd in 17 landen waaronder Vietnam, Algerije, Kongo en Angola en steun verleend aan verschillende bevrijdingsbewegingen in Latijns Amerika. Cuba zendt vandaag op zijn eentje meer dokters uit dan de Wereldgezondheid Organisatie. Het kleine eiland heeft de laatste vijf jaar ruim vijf miljoen mensen in Latijns Amerika het gezicht terug geschonken in het kader van 'Operatie Mirakel'. Ignacio Ramonet, die een 100 uren durend inter-

view maakte met Fidel zegt het zo: 'Cuba is een solidaire en medische supermacht'. Ook dat is revolutie, dat is socialisme.

Het rampzalig orkaanseizoen 2008

Vandaag heeft Cuba meer dan ooit zelf solidariteit nodig. Cuba is gewend aan orkanen. Maar Gustav, Ike en Paloma hebben over het hele eiland vernielingen aangericht. Zeventig procent van de oogst is vernield. Een half miljoen huizen is zwaar beschadigd of verdwenen: dat is één op zeven. Denk je eens in wat dit bij ons zou betekenen. De evacuatie van de bevolking is telkens weer goed verlopen: Totaal waren er toch nog 7 doden te betreuren. Er zijn geen epidemieën uitgebroken. Er worden lange dagen gemaakt om alles te herstellen. Materiaal en voedsel moeten geïmporteerd worden. Vanwege de VS-blokkade moeten die zaken van ver komen en dat is kostbaar.

(in grote lijnen is de tekst overgenomen uit www.cubanismo.be, met dank aan Katrien Demunck)

Dit lustrum van de revolutie in Latijns Amerika gaat niet ongemerkt voorbij. Begin januari 2009 zijn er enkele feestelijke herdenkingen: één in Amsterdam op 14 januari door de Bolivariaanse kring (inlichtingen bij: info@circulobolivariano.nl), een in Utrecht op 21 januari in EMMA, 's avonds (Inlichtingen bij: corrie.van-dijk@planet.nl) en nog een in Bergen op Zoom op 24 januari.

Nieuwsbrief van het Solidariteitscomité CubaSol

Secretariaat: Enk 69 – 7621 EP - BORNE

joopzwart@planet.nl

Of: Keggedreef 15 – 3561 JP – UTRECHT

Opgave nieuwsbrief: corrie.van-dijk@planet.nl

Websites: www.cubadefend.nl

www.cubasol.nl

advertentie

De Tweede Wereldoorlog

U.S. Blacklists

Concentratiekampen in de Verenigde Staten

Verzwegen Tragedies

Jenny Estrada

Jenny Estrada is een van de meest gerespecteerde en vooraanstaande geschiedkundigen van Latijns-Amerika. In dit schokkende boek vertelt zij de geschiedenis van de deportatie van duizenden etnische Duitsers, Japanners, Italianen en hun Latijns-Amerikaanse bloedverwanten naar concentratiekampen in de Verenigde Staten in de periode voor en tijdens de Tweede Wereldoorlog.

“Nationale veiligheid” luidde de officiële verklaring van de regering van de Verenigde Staten.

Vijf maanden voor de aanval op Pearl Harbor werd onder leiding van Nelson A. Rockefeller de eerste stap gezet voor een geheim en illegaal interneringsprogramma om burgers in Latijns Amerika te identificeren en gevangen te nemen. In bijna alle Latijns-Amerikaanse kranten werden ‘Zwarte Lijsten’ gepubliceerd. Duizenden onschuldige families, wier namen voorkwamen op de lijsten, werden meegevoerd naar lokale gevangenissen. Hier werden ze vastgehouden zonder rechtszaak of gerechtelijke hulp. Nadat al hun geld en bezittingen in beslag waren genomen, werden ze onder erbarmelijke omstandigheden gedeporteerd naar concentratiekampen in de Verenigde Staten.

Dit boek onthult dat het echte doel van de Zwarte Lijsten. Japanse, Italiaanse en Duitse economische belangen in Latijns-Amerika werden vervangen door Amerikaanse belangen.

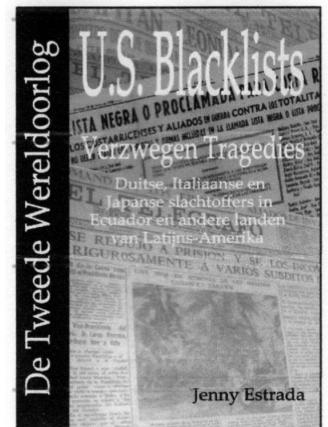
Er ontwikkelde zich echter nog een ander bijzonder motief voor de deportaties: het verzamelen van gevangenen om te gebruiken als ruilmiddel voor Amerikaanse gevangenen in de landen van de asmogendheden. Na de deportatie naar concentratiekampen in de Verenigde Staten werden veel gevangenen uitgewisseld tegen Amerikaanse burgers die door Hitler gevangen waren genomen. De gevangenen uit Latijns-Amerika werden ondergebracht in verschillende Duitse steden en aan hun lot overgelaten. Velen spraken niet eens Duits. Onder hun bevonden zich meerdere Joodse families. Wat deze families bij aankomst in Duitsland te wachten stond weet iedereen.

Mayra Publications

ISBN 978-90-79680-01-6

Pagina's 128

€ 14,95

De weldoener speelt zijn rol - tot welke prijs?

Fidel Castro Ruz - 16 September 2008 - De regering

van de VS deed een schijnheilig aanbod van \$100.000 als hulp na de ramp die orkaan Gustav met zich meebracht, onder voorwaarde van een inspectie ter plaatse om de schade te taxeren. Ons antwoord was dat

Cuba geen donaties wil accepteren van een land dat ons een blokkade oplegt, dat de schade al berekend is en dat wij alleen vragen om de export van de nodige materialen en credit niet te verhinderen. Zekere figuren gingen op hoge toon te keer omdat de Cubaanse afwijzing onvoorstelbaar is.

Enkele dagen later, toen orkaan Ike het land teisterde, van de Masai in het oosten tot Cabo de San Antonio op de Westkaap, waren de burens in het noorden meer subtiel. Zij verzachtten hun taal. Zij spraken over luchttransport klaar om te starten met \$5 miljoen aan materiaal, dat zij de schade niet noodzakelijk hoefden te taxeren want dat zij dat met eigen middelen al gedaan hadden, ongetwijfeld een vorm van spionage. Deze keer geloofden zij dat de revolutie in een dilemma verkeerde: als het aanbod verworpen zou worden dan komen er problemen met de bevolking. Misschien dachten zij dat niemand de beelden gezien heeft op de VS televisie van de VN bezettingsmacht in Haïti die eten uitdeelde aan de hongerige bevolking die daarvoor vocht achter de prikkeldraadversperring met als gevolg dat zelfs kinderen verwond werden. Honger in dat land is de vrucht van de historische en niets ontziende plundering van naties. Precies daar, in Les Gonaïves, waren onze dokters hun levens aan het riskeren door mensen in deze stad te helpen zoals zij daar doen in bijna alle gemeenten. Die samenwerking wordt voortgezet ondanks orkanen, net als in tientallen landen over de hele wereld. Het categorische antwoord op dit nieuwe en sluwe aanbod was: 'ons land kan geen donatie aannemen van een regering die ons blokkeert, ofschoon die genegen is de onontbeerlijke materialen te kopen van VS bedrijven op de export markt en die toestemming eist voor het leveren ervan en van kredieten, die normaal zijn in alle handelstransacties. Als de VS regering dit niet wil doen op permanente basis dat vraagt Cuba een dergelijke toestemming voor de komende zes maanden, gezien de schade die de orkanen Gustav en Ike aanbrachten, terwijl de gevaarlijkste maanden voor orkanen nog moeten komen.'

Ons antwoord was niet arrogant, dat is niet de stijl in Cuba. Op gematigde toon is gesteld dat een tijdelijke opschorting van het handelsverbod voor ons voldoende is. Carlos Gutiérrez, de VS onderminister van handel, liet op vrijdag

12 september deze tijdelijke opheffing van de blokkade buiten beschouwing. Het spreekt vanzelf dat de regering van dat machtige land niet kan begrijpen dat de waardigheid van een volk niet te koop is. De golf van solidariteit van kleine en grote landen met of zonder geldmiddelen zou verdwijnen op de dag dat Cuba ophoudt eervol te zijn. Degenen in ons land die hierover verontwaardigd zijn maken een grote fout. Als het 1 miljard dollar was geweest in plaats van vijf miljoen zou onze reactie dezelfde zijn. Een bedrag van 200 miljard dollar en de schade aan duizenden mensenlevens die de blokkade gekost heeft kunnen niet terugbetaald worden.

Het officiële rapport heeft berekend dat de schade meer dan 5 miljard dollar bedraagt als men berekent volgens conventionele prijzen. Maar om zó te bouwen dat er weerstand geboden kan worden tegen de hevigste windsnelheden is er iets nodig waar wij een groot tekort aan hebben, namelijk arbeidskracht. Deze is nodig voor herstelwerkzaamheden en voor duurzame constructies. Die arbeidskracht moet verdeeld worden over alle andere centra van productie en dienstverlening, die verwoest zijn. Vandaar dat de kosten van gebouwen en de vergoeding die geïnvesteerd moet worden vele malen groter zijn.

De slag die de natuur toegebracht heeft is ernstig, maar het is hartverwarmend te weten dat in onze veldslag geen wapenstilstand of opschorting zal kunnen zijn.

De economische crisis die de VS treft en als gevolg daarvan ook de rest van de landen op aarde, kent geen definitieve oplossing. Maar hier zijn er reacties op natuurrampen en op elke poging om voor onze waardigheid een prijs te bepalen.

(bron: Granma Internationaal)

De BIS: Bank for International Settlements

Over de Rothschilds en de Fed is veel gepubliceerd, maar de BIS was voor mij altijd een abstract begrip gebleven. Daar kwam verandering in tijdens een uitzending van RTL Z waarin Willem Middelkoop vertelde over een bijeenkomst van de directeurs van de Centrale Banken, verenigd in de BIS. Noch pers noch politici mogen hierbij aanwezig zijn, omdat totale geheimhouding wordt nagestreefd. Met de befaamde uitspraak van Amschel Rothschild in gedachte (“Zolang ik de geldomloop van een land controleer, maakt het mij niet uit wie de wetten maakt”), vertonen de BIS-vergaderingen sterke overeenkomsten met de besloten en geheime Bilderberg-bijeenkomsten.

De officiële website van de BIS blinkt uit door verhullend taalgebruik. Doodsaai als je niet weet waarop je moet letten. Eén van de zaken die mij het meeste opvalt, is de grote discrepantie tussen wat ze verklaren waar ze voor staan, en wat er daadwerkelijk plaatsvindt. Ik kom hier later op terug.

Geschiedenis BIS

Eerst de geschiedenis van de BIS. Hierbij valt op dat de website gemakshalve het interessantste stuk overslaat: de jaren 1930-1945.

De aanloop naar de oprichting van de BIS ving aan met het implementeren van de voorwaarden zoals die aan Duitsland waren opgelegd bij het Verdrag van Versailles in 1919.

De eerste stap was het Dawes Plan. De winnaars van de Eerste Wereldoorlog benoemden in 1924 een commissie van internationale bankiers. In hun gezelschap bevonden zich o.a. Charles Dawes (o.a. directeur van het U.S. Bureau of the Budget, later ook Vice President onder Coolidge (1925 -1929). Hij ontving in 1925 als beloning voor zijn inzet bij het Dawes Plan de Nobelprijs voor de Vrede. Hij had immers de Duitse economie “gestabiliseerd”), Owen Young (agent van de JP Morgan Bank), en Hjalmar Schacht, de latere directeur van de Reichsbank, en sinds 1935 minister van Economische Zaken in Duitsland.

Met het in 1928 aan Duitsland opgelegde Young Plan werd de Duitse economie helemaal te gronde gericht: alleen al de rente op de uitstaande leningen aan de bankiers was onbetaalbaar. Het gevolg: massawerkloosheid, een ontredende Duitse bevolking en een goede voedingsbodem voor het Nationaal Socialisme.

Het idee om een overkoepelend lichaam te creëren ten einde de Duitse herstelbetalingen te regelen en te overzien, kwam voort uit dezelfde commissie van internatio-

nale bankiers (in het bijzonder Schacht) die het Dawes en Young Plan hadden opgesteld.

Dawes

Schacht

De Centrale Banken van zes landen participeerden in de BIS: België, Frankrijk, Duitsland, Italië, Japan, en Engeland. Daarbij voegden zich ook drie Amerikaanse banken: JP Morgan, First National of New York, en de First National of Chicago, die gezamenlijk een meerderheidsbelang hadden in de overkoepelende Federal Reserve Bank (Fed) van Amerika. Hoewel de naam anders doet vermoeden, is de Fed een private instelling die kapitalen verdient aan het drukken van dollars, die vervolgens tegen rente worden uitgeleend aan de Amerikaanse overheid. Deze verplichting wordt in de nieuwe film van Hollywood regisseur Aaron Russo “Freedom to Fascism” aan de kaak gesteld. In Cannes 2006 kreeg de film een staande ovatie van het publiek.

Het bestaan van de BIS werd op 20 januari 1930 in Den Haag geformaliseerd. Het hoofdkantoor kwam in Bazel te staan. Later kwamen er twee vestigingen bij in Hong Kong en Mexico City.

BIS: het doel

In de eigen documenten noemt de BIS zich “De Centrale Bank voor Centrale Banken.”

Het doel van deze bank zou zijn:

“De doelstellingen van de bank zijn: het bevorderen van de samenwerking tussen de Centrale Banken en het aanbieden van aanvullende faciliteiten voor internationale operaties; het optreden als bewindvoerder en agent voor internationale financiële schikkingen die hen worden toe- vertrouwd door betrokken partijen.”

Dit gaat veel verder dan alleen het uitvoeren van het Young Plan. De BIS opereert exclusief voor Centrale Banken, en werkt niet voor individuen of bedrijven en instellingen.

Momenteel zijn bij de BIS 55 centrale banken aangesloten, waarvan 23 direct gelinkt zijn aan de BIS Data Bank, hun centrale computer. De bazen van deze 55 banken hebben een jaarvergadering in Basel omstreeks juni/juli. Daar-

naast wordt zes keer per jaar vergaderd door de Raad van Bestuur, die bestaat uit de bankpresidenten van de FED, België, Frankrijk, Duitsland, Italië en Engeland. Dit zijn de vaste leden. Er zijn nog vijf andere centrale bankpresidenten, maar die worden verkozen door de aandeelhouders

Wellink

en rouleren dus. Zo was Nout Wellink van de Nederlandsche Bank van 2002-2006 voorzitter van de raad van Bestuur. Momenteel is dat Jean-Pierre Roth uit Zürich, Zwitserland. Zie verder <http://www.bis.org/about/board.htm>

De speciale positie van de BIS

Fritz Leutwiler, als voorzitter van de board in 1982, deed de volgende uitspraak: "Ik heb geen politici nodig. Zij ontberen het beoordelingsvermogen van centrale bankiers"

Het verleden van de BIS onderschrijft deze uitspraak. In 1931 werd er een soort 'corporate charter' afgesproken, waarin het vooral ging over zaken als immuniteit en onafhankelijkheid. Nu kan bij wijze van spreken iedere bankinstelling zoiets regelen, doch bij de BIS is dit sedert 1931 volledig gerespecteerd door de landen. In 1987 werd met de Swiss Federal Council de "Headquarters Agreement" overeengekomen, een verdrag waarin de bijzondere positie van de BIS werd geformaliseerd.

Enkele opmerkelijke artikelen uit dit verdrag:

Art.2: Onschendbaarheid. De gebouwen van de BIS, en het land eronder en er omheen, onverschillig wie de eigenaar is, zijn onschendbaar. Vertegenwoordigers van de Zwitserse autoriteiten hebben geen toegang, tenzij er door de bank toestemming voor is gegeven. De archieven van de bank, alle documenten en data zijn onschendbaar, te allen tijde en waar die zich ook mogen bevinden.

De bank heeft de bevoegdheid ten behoeve van de beveiliging er een eigen politiedienst er op na te houden.

Art.4: Volledige immuniteit betreffende strafrechtelijke en civiele vervolging en procedures, voor de bank als zodanig.

'Eigenlijk kun je de uitzonderlijke status die hier genoten wordt een beetje vergelijken met de positie van het Vaticaan.'

Ook deze afspraken zijn er gemaakt:

Diplomatieke immuniteit voor personen en hun bagage (diplomatieke post) Geen afdracht van belasting op transacties en salarissen van personeel. Geen inzage aan regeringen voor wat betreft de activiteiten van de BIS. Geen immigratie - of reisrestricties voor mensen van de BIS. De BIS valt onder geen enkele jurisdictie.

Kortom, een staat in de staat, met absolute monetaire macht, boven iedere wet gesteld, en gecontroleerd door niemand.

De leden van de Raad van Bestuur hebben er nog enkele privileges bij:

Immunitet voor wat betreft arrest en gevangenhouding, immuniteit voor wat betreft inbeslagname van persoonlijke bagage, en onschendbaarheid betreffende alle documenten de persoon aangaande.

Een uitzondering wordt gemaakt: immuniteit en onschendbaarheid worden opgeheven in zoals beschreven "flagrante criminele overtredingen" (wat dat dan ook mogen wezen).

Waar dit alles toe kan leiden blijkt wel uit de gang van zaken rond de Tweede Wereldoorlog. De Reichsbankpresident Walter Funk, heeft in 1943 toegegeven dat hij niet eens twee maanden zonder de bankfaciliteiten van de Zwitsers kon, teneinde over voldoende buitenlandse valuta te beschikken, zoals Zwitserse franken. Grote hoeveelheden geroofd goud van Centrale Banken in de bezette gebieden (Nederland, Oostenrijk, Tsjecho-Slowakije, België, en natuurlijk van particulieren, zoals concentratiekampslachtoffers) werden bij de Reichsbank omgesmolten en met antidateringen op de staven (dertiger jaren) verstuurd naar Zwitserland (eerst vooral de SNB, later de BIS).

BIS symbool van behulpzaamheid???

De Schatkist Secretaris in Washington, Henry Morgenthau, noemde de BIS "een symbool van Nazi -behelpzaamheid". Om die uitspraak te staven hoefde alleen maar naar de samenstelling van de Raad van bestuur te kijken toen WO2 uitbrak:

De Amerikaan Thomas McKittrick stond aan het hoofd, leden waren o.a. Hermann Schmitz, baas van IG Farben, Kurt von Schroeder, hoofd van de JH Steinbank te Keulen en een gezaghebbende positie in de Gestapo, die hij ook hielp financieren. Verder de opvolger van Schacht (die inmiddels minister van Economische Zaken was geworden)

Walther Funk, president van de Reichsbank, en Emil Puhl, vice-president.

Puhl was degene die altijd naar Basel afreisde om daar de zaken te regelen, en was ook bevriend met de Amerikaan McKittrick. Tijdens de oorlog gingen de vergaderingen en de zaken via de BIS gewoon door alsof er geen oorlog was. Het laat zien welke rol de BIS feitelijk speelt.

De Zwitserse historicus Trepp beschreef de gang van zaken als volgt: "In oorlogstijden heeft de wereld een plaats nodig waar geldmakers kunnen samenkomen, want geld is machtiger dan nationalisme. Zelfs tijdens oorlogstijd moeten ze in contact blijven met elkaar, want na de oorlog

volgt wederopbouw en vrije handel.”

Morgenthau, die de BIS als Nazibank zag, werd in Basel vertegenwoordigd door Merle Cochran, uitgeleend door het State Department aan de Treasury. Cochran zat iedere dag lekker te lunchen met de Nazi-bestuursleden en McKittrick. Cochran die er bovenop zat, maakte Morgenthau niet slimmer dan hij was.

In maart 1938, tijdens de Anschluss, werd het grootste gedeelte van het goud van de Oostenrijkse centrale bank geconfisqueerd en naar opslagfaciliteiten van de BIS gebracht. Daarna regelde Funk dat het goud naar de Reichsbank ging.

In geschreven memoranda aan Morgenthau, verzweeg Cochran deze roof. Sterker nog, maart 1939 schreef Cochran een brief aan zijn chef, waarin hij het functioneren van Puhl en Funk prees. Een dag nadat de brief verzonden was, vielen de Duitse troepen Praag binnen.

In de beste Maffiatraditie werd de Centrale Bank in Praag overvallen en de directie werd onder schot gehouden, terwijl er van hen werd geëist de nationale goudreserve af te staan. De Tsjechen hadden de bui zien hangen en hadden de goudreserves naar de BIS getransporteerd met de opdracht het door te zenden naar de Bank of England.

De president van de Engelse Bank was echter een overtuigd supporter van Hitler. Onder druk van de Duitsers vroegen de Tsjechen bemiddeling door de Nederlandse BIS-president J.W. Beyen, die regelde dat het goud naar Basel terugging. En daarna ging het goud natuurlijk naar Berlijn. Dit zaakje kwam de Engelse journalist Paul Einzig ter ore, die het vervolgens publiceerde in de Financial News.

De publicatie veroorzaakte veel commotie in London, en Einzig kwam in gesprek met een Labour Parlements lid, George Strauss. Strauss ging kamervragen stellen aan Neville Chamberlain (grootaandeelhouder in het bedrijf Imperial Chemical Industries, dat een partnerschap had met IG Farben, waarvan de directeur, Hermann Schitz, in de Raad van Bestuur van de BIS zat.

Strauss vroeg Chamberlain of het verhaal dat het Tsjechoslowaakse goud aan Duitsland gegeven was, klopte. Chamberlain ontkende natuurlijk glashard.

De goudvoorraad uit België heeft een iets andere weg naar de Reichsbank gevonden: In juni 1940 regelde de Belgische BIS directeur Galopin dat het goud dat door de Belgische centrale bank voor veiligheid naar de Franse centrale bank was gestuurd, werd onderschept en doorgezonden werd naar Dakar. Vandaar uit verdween het in de goudsmelterijen van de Reichsbank. Hier werden nieuwe goudstaven van gemaakt, met Duitse kenmerken erop, zoals jaartallen 1935 - 1937. Vandaar uit ging het naar de BIS.

Als er iets uit deze voorbeelden te concluderen valt, dan is dat wel dat de BIS tijdens de oorlog een centraal coördinatiepunt was voor wat betreft de goud- en valutastromen. Alle partijen namen willens en wetens actief deel aan de hierboven beschreven praktijken. Veel is boven water gekomen tijdens de rechtzittingen in Neurenberg, waar Funk en Puhl werden aangeklaagd. Er begon getouwtrek over het gestolen goud, en dat resulteerde in 1948 in het teruggeven van goud ter waarde van 4 miljoen Engelse Ponden door de BIS aan de Geallieerden.

Na de oorlog, werd McKittrick van zijn baan als leider van de Raad van Bestuur van de BIS ontheven en ging weer naar de V.S. alwaar hij door Rockefeller werd benoemd als vice president van de Chase National Bank, hoewel algemeen bekend was dat hij bevriend was met Emil Puhl, die vanuit Neurenberg slechts een kleine straf kreeg.

In 1950 ontving McKittrick zijn oude vriend als geëerde gast in de V.S.

De heer Patrick Wood, mede auteur met de heer Sutton van het boek “Trilaterals over Washington”, stelde dat de BIS vergeleken kon worden met een Stealth-bommenwerper: Het vliegt heel hoog en snel, is niet te traceren door radar, heeft een kleine bemanning en vervoert een relatief zeer grote vracht.

Het grote verschil tussen de bommenwerper en de BIS als lichaam bestaat hieruit dat de eerste afhankelijk is van de militaire commandostructuur, en dat de tweede volledig autonoom opereert en aan niemand verantwoording schuldig is.

Nico van der Laan

actualisatie Jan Cleton

Bronnen:

Wall street and the rise of Hitler, door Anthony C. Sutton ISBN 0-945001-53-3
Hitler's secret bankers (the myth of swiss neutrality during the holocaust), door Adam Lebor, ISBN 0-8065-2121-X

www.bis.org - officiële website van de BIS.

E J. Epstein: Ruling the world of money, 1983
Harpers Magazine

Trading with the enemy, Charles Higham, ISBN 0 7090 10230

Patrick Wood: Global

Banking: the Bank for International Settlements - NewsWithViews.com

Toren 1 van de Bank for International Settlements te Bazel

Mededeling: De in het najaar 2008 geplande conferentie van de FIR is wegens omstandigheden verschoven naar het voorjaar 2009.

Provocatie uit Brussel

Interview met Ulrich Schneider over geschiedvervalsing in het EU-parlement

Vertaling van artikel verschenen in het tijdschrift "Antifa" van de VvN / BvA (nov.dec. 2008)

Antifa: In het Europees Parlement worden op initiatief van de Europese Volkspartij, waarin de CDU de hoofdrol speelt, handtekeningen verzameld voor een petitie om 23 augustus tot een "gedenkdag voor de slachtoffers van stalinistische en nazi-misdaden" te verklaren. Wat is er aan de hand?

Ulrich Schneider: Dit verzoek is een algemene ideologische aanval op de historische fundamenteën van de Europese naoorlogse ontwikkeling. Ten eerste, laat het zien dat de totalitaire thesis in zuivere vorm, via een anti-historische vergelijking van het stalinisme en het fascisme uitgaat. Al enkele jaren geleden probeerde men met een "Zwartboek van het communisme" aan te tonen dat de socialistische experimenten in Oost-Europese landen vergelijkbaar waren met de misdaden van het fascisme, vooral de Duitse.

Wat is de consequentie? Dit betekent niet alleen een historisch onjuiste vergelijking tussen fascistische dictatuur en de verschillende vormen van socialistische maatschappijvormen. Maar bovendien ontwikkelt men daarmee een relativisering van de fascistische vernietigingspolitiek, welke daarmee een min of meer onschadelijke rol krijgt toebedeeld. Dit ontkennen de initiatiefnemers van het verzoekschrift niet. Het gaat hen erom, letterlijk, om de "gevolgen en het belang van het Sovjettijdperk en de bezetting in de "postcommunistische landen" in het middelpunt van de herdenking te plaatsen. Perfide is het voorstel in het bijzonder vanwege de voorgenomen datum van de "Gedenkdag". Wat gebeurde namelijk op 23 augustus? Het is de datum van ondertekening van het Duits-Russische niet-aanvalsverdrag in 1939 door de minister van Buitenlandse Zaken van fascistisch Duitsland, Ribbentrop, en de minister van Buitenlandse Zaken van de USSR, Molotov. Iedereen die vertrouwd is met de geschiedenis, weet dat aan dit verdrag de inspanningen van de USSR voorafgingen om samen met de westerse mogendheden een alliantie tegen de fascistische oorlogsplannen te smeden. Aangezien de pogingen van de USSR om tot een alliantie te komen zonder succes bleken te zijn, leidde het tot dit verdrag, zodat de Sovjet-Unie tijd zou kunnen winnen in een mogelijke militaire aanval van het Duitse fascisme.

Antifa: Maar het niet-aanvalsverdrag was, zoals we nu weten, nogal problematisch?

Ulrich Schneider: Natuurlijk. Door de aanvullende overeenkomsten zijn meer verregaande afspraken gemaakt. In hedendaags perspectief zijn er ook enkele aanwijzingen dat de Sovjet-Unie om hun vermogen de verdediging te versterken in de gewonnen tijd niet altijd efficiënt gebruikte. Vanuit antifascistische zijde bekeken zijn dit duidelijke kritiekpunten.

Maar dat alles geeft geen enkele rechtvaardiging, de verjaardag van de ondertekening van het verdrag tot "Gedenkdag van het totalitarisme" te maken. Denkt men daar verder over, dan kan men tot de stelling komen, dat Duitsland en de USSR voor de Tweede Wereldoorlog en de slachtoffers van de fascistische vernietigingspolitiek in gelijke mate verantwoordelijk zouden zijn (...).

Een volstrekt onhoudbare positie! Men probeert het centrale uitgangspunt van de Europese naoorlogse ontwikkeling, de gezamenlijke actie van de volkeren en staten in de anti-Hitler coalitie voor de bevrijding van hun land van de fascistische barbarij, te ontkennen en te vervangen. Naast de versterking van anticommunisme lijkt dit mij absoluut centraal te staan bij deze provocatie.

Antifa: Waarom verschijnt deze aanval juist nu in het Europees Parlement?

Ulrich Schneider: Het Europees Parlement heeft in de afgelopen jaren herhaaldelijk doelbewust antifascistisch gebied stelling genomen: Ik herinner me het besluit van het Europees Parlement, om de 27e januari, de verjaardag van de bevrijding van het vernietigingskamp Auschwitz door het Sovjetleger, officieel als Europese herdenkingsdag voor alle slachtoffers van de fascistische vervolging te maken.

Lees verder op pagina 18

Vervolg van interview met Ulrich Schneider

Ik herinner me de beslissing van het Parlement van 1993 betreffende het behoud van historische plekken van de fascistische vervolging en vernietigingskampen. Specifiek in dit besluit is dat elk verbinding met herdenking van andere vormen van politiek onrecht afgewezen werd.

Het zou van cruciaal politiek belang zijn, wanneer men erin zou slagen, deze antifascistische consensus in het Europese Parlement te vernietigen.

Antifa: Hoe staat de FIR tegenover dit voorstel, en wat doen de overige antifascistische organisaties in Europa tegen deze provocatie?

Ulrich Schneider: Als secretaris-generaal van de Internationale Federatie van Verzetsstrijders (FIR) en de Federatie van de antifascisten, ben ik erg blij dat een aantal lidorganisaties, o.a. van Griekenland, al duidelijke verklaringen afgegeven hebben.

Ik hoop en verwacht dat andere lidorganisaties in de toelichting en de verklaringen van hun respectieve leden van het Europarlement oproepen van die resolutie af te zien. De totalitarisme-verklaring is een product van de “Koude Oorlog” en kan geen basis vormen voor een toekomstig Europa.

De vragen werden gesteld door Regina Girod, vertaling: Piet Schouten

Toenmalige joodse partizanen die tegen de nazi-bezetting hebben gevochten, zijn in Litouwen mikpunt van openlijke discriminerende aanklachten. Al bijna een jaar komt het openbaar ministerie met een zaak wegens vermeende oorlogsmisdaden die door partizanen in de Tweede Wereldoorlog gepleegd zouden zijn. In de lijst met aanklachten van het openbaar ministerie zijn uitsluitend joodse namen te vinden. Formele onderzoeken zijn gericht tegen “Onbekend”, de voormalige strijders zullen worden gehoord als getuigen. Daarbij wordt verondersteld dat zij bekend waren met vermeende misdadigers onder hun medestrijders. Het is veelzeggend dat Litouwen geen actie ondernomen heeft om de talrijke lokale nazi-collaborateurs voor het gerecht te dagen.

Defilé ter herinnering aan Duitse capitulatie in Wageningen toch weer nationale herdenking

Door Bert Bakkenes

Het lijkt er op dat de pogingen van de Nederlandse overheid, om de aandacht bij de herdenkingen op 4/5 mei te verschuiven van de Tweede Wereldoorlog naar de zogenaamde vredesmissies en andere conflicten, tot mislukken gedoemd zijn. Een voorbeeld is het instellen van de veel besproken Veteranendag enkele jaren geleden. Het doel van deze dag was om een vervangend evenement te vinden voor het defilé van veteranen dat jarenlang in Wageningen is gehouden om de Duitse capitulatie in 1945 te gedenken. De capitulatie werd immers in Wageningen ondertekend in Hotel De Wereld. Na het instellen van de Veteranendag, in 2004, besloot het organiserende comité in Wageningen, het Nationaal Comité Herdenking Capitulaties, om na het jubileum jaar 2005, het nationale defilé af te schaffen. In Wageningen viel dit niet echt goed, en het plaatselijke Comité 4 en 5 mei besloot de traditie in 2006 voort te zetten met een plaatselijk Vrijheidsdefilé.

Het Wageningse defilé, dat wel bleef vasthouden aan de traditie van het gedenken van de Duitse capitulatie, bleek nog steeds erg populair onder de veteranen die in groten getale bleven toestromen. Intussen heeft het originele comité, het Nationaal Comité Herdenking Capitulaties (NCHC), de boodschap begrepen en is er besloten om het defilé in Wageningen toch weer tot een nationaal evenement te maken. Wel zal de herdenking een meer internationaal karakter krijgen. Het evenement zal uit drie onderdelen bestaan. Er komt een symposium rond het thema

“Vrede en Veiligheid”, een herdenkingsbijeenkomst, en het bekende defilé. Net als vroeger zullen veteranen uit de Tweede Wereldoorlog, en erfopvolgers van de Nederlandse en buitenlandse legeronderdelen die een bijdrage hebben geleverd aan de bevrijding van Nederland in de Tweede Wereldoorlog, voor dit defilé worden uitgenodigd. Voor het symposium zal ieder jaar een ander internationaal gericht thema worden gekozen. In 2009 zal het thema het 60 jarig bestaan van de NAVO zijn. Een thema dat wel als controversieel moet worden aangemerkt omdat de NAVO een geschiedenis kent die met bevrijding en vrijheid niets te maken heeft. Veel eerder is het tegendeel het geval.

Dat het defilé weer een echte nationale herdenking wordt gewijd aan de herinnering aan de Tweede Wereldoorlog is vooral te danken aan de vele veteranen die iedere jaar met hun voeten stemden en toch weer naar Wageningen afreisden. Het is nu aan vredes- en antifascistische organisaties om er voor te zorgen dat tijdens het evenement in 2009 het ware karakter van de NAVO naar voren komt. Het imago van een vrede brengend bondgenootschap moet zondermeer onderuitgehaald worden. De NAVO is opgericht om de Sovjet-Unie te vernietigen, en de belangen van de Westerse heersers overal ter wereld te verdedigen. Ondanks het verdwijnen van het Warschau Pact is aan deze taak weinig veranderd. Het bloedige NAVO spoor moet in Wageningen goed zichtbaar worden gemaakt, kortom het symposium mag geen NAVO zegetocht zonder antwoord worden.

Grote overwinning voor antifascisten in Keulen

Een brede antifascistische coalitie is op zaterdag 20 september massaal de straat opgegaan in Keulen om te demonstreren tegen de extreemrechtse groepering 'Pro Köln'. Deze wilde een 'anti-islamiseringscongres' houden. Ruim veertigduizend mensen hebben hier een stokje voor gestoken en de weg geblokkeerd.¹

De actie is een grote overwinning. Keulen heeft eensgezind de rijen gesloten tegen de anti-islamhete en tegen het groeiende racisme. Van linkse autonoom tot de burgemeester, van vakbond tot kerk: iedereen nam deel aan de blokkade. Geëngageerde muziekgroepen bekend uit carnavalstijd zoals Bläckföss, de Höhner en de popgroep Brings toonden hun solidariteit met de antifascistische demonstranten. Ook de FIR, de internationale organisatie van oud-verzetsstrijders en antifascisten, waar de Nederlandse AFVN/BvN lid van is, was aanwezig. De voorzitter van de FIR, oud-verzetsstrijder Michel Vanderborgh was verhinderd wegens ziekte, maar zijn toespraak werd voorgelezen door Ulrich Schneider, secretaris-generaal van de FIR op de Roncalli-Platz, waarin hij opriep: "Blijf standvastig, No pasaran – ze komen er niet doorheen! Dit optreden is belangrijk en noodzaak voor een gemeenschappelijke toekomst in een open en democratisch Europa! Fascisme en racisme zijn geen mening, het is misdaad!" De gehele tekst is te lezen op: <http://www.fr.at/act/2008/20080922.de.php>

Met lede ogen moest de (geringe) aanhang van 'Pro Köln' toezien hoe de straten, bruggen, station en zelfs het vliegveld van Keulen volstroonden met antifascisten. De politie weigerde gehoor te geven aan het verzoek van de islamofoben om hen veilig naar de binnenstad te vervoeren. Hun congres heeft geen doorgang kunnen vinden. Hun propaganda hebben zij niet kunnen spuien. De straten van Keulen zijn verschoond gebleven van hun extreemrechtse vuil.

Wel kwam het tot een treffen tussen de massaal opgetrommelde ME en groepen demonstranten. Bij dit soort antifascistische acties probeert de politie vaak op allerlei manieren te provoceren. Ook hier deed de politie dat door bij sommige blokkadepunten mensen in te sluiten. Hier kwam dan weer een tegenreactie op. Enkele honderden werden opgepakt. Urenlang werden zij in bussen vastgehouden. Velen van hen overwegen een aanklacht in te dienen tegen deze vrijheidsberoving.

'Pro Köln' is een groepering die onder andere voortkomt uit de neonazistische NPD (Nationaldemokratische Partei Deutschlands). Deze groepering wil een Europese beweging tegen 'islamisering' opzetten, waarvan de protesten tegen de bouw van moskeeën een onderdeel vormen.

In de moskee zien deze leden de bron van al het kwaad die de democratie om zeep helpen: criminaliteit, terrorisme, corruptie et cetera. Vertegenwoordigers van Vlaams Belang, de Freiheitlichen Partei Österreichs, Front National (Frankrijk), Lega Nord (Italië) en de Britse National Party wilden hier hun racistische propaganda verspreiden.

In heel Europa roeren fascistische groepen zich steeds meer via dit soort groepen. Zij proberen alle problemen in de maatschappij af te schuiven op een bepaalde zondebok, deze keer moslims. Juist in crisistijd klinken hun valse noten steeds luider. En ondanks het cynisme in onze pers en ondanks dat sommige journalisten antifascisme tussen aanhalingstekens zetten, heeft Keulen laten zien dat er zoiets bestaat als antifascisme vandaag de dag. En niet alleen daar, maar ook in [Zwolle](#), [Den Haag](#), [Oss](#) en vele andere plaatsen gaan mensen de straat op wanneer fascistische groepen zich vertonen. En laten al die broodschrijvers hier maar dankbaar zijn dat er mensen zijn die bereid zijn om ook hun democratisch recht om onzin op te schrijven te verdedigen! Meer informatie: <http://www.hingesetzt.mobi/cms/> (in het Duits, maar oproep is er ook in het Nederlands)

(Footnotes)

¹ Dit is een bewerkt artikel van de Internetsite Voorwaarts, 23 september 2008

Bewijzen gevonden van genocide tegen het Ossetische volk

Bron: ИА “Интерфакс”

URL: <http://www.pravda.ru/world/former-ussr/280752-adf-0>

De voorzitter van het onderzoekscomité van het Openbaar Ministerie van de Russische Federatie Aleksander Bastrykin verklaarde, dat de feiten van genocide tegen het Ossetische volk in Zuid-Ossetië volledig worden bevestigd.

“Er is vastgesteld, dat in de periode van 7 tot 12 augustus het leger van Georgië, met het oog op de volledige vernietiging van de nationale groepering van Osseten, wonend op het territorium van Zuid-Ossetië, het territorium van de niet erkende republiek binnenvielen. Daarbij ontzagen ze niemand. Wij hebben een vrouw gevonden, gedood met een schot door het hoofd. Zij was acht maanden zwanger. Ook het ongeborn kind is gestorven”, zei het hoofd van de SPK.

Ook, volgens zijn zeggen, “zijn er een massa bewijzen, dat de Georgiërs granaten in de kelders gooiden, waar inwoners van Tschinvali scholen”. Niet alleen in Tschinvali, maar ook in vele dorpen zijn honderden huizen verwoest — de agressors schoten die van het aangezicht van de aarde, opdat er zelfs geen spoor overbleef van de aanwezigheid van de Ossetiërs op deze grond”, — zei Bastrykin.

“Eerlijk gezegd, dat waarmee wij daar te maken hebben, gaat alle menselijk begrip te boven. Ik zou niet weten waarmee ik de misdaden, begaan door het Georgische leger op de Ossetische bodem zou moeten vergelijken. Misschien alleen met de beestachtigheden van de fascisten in de oorlogsjaren. De misdaden van de Georgiërs zijn zo grootschalig, dat wij onze ploeg van onderzoekers hebben moeten uitbreiden van 150 tot 211 mensen, en daarbij nog 29 officieren van Justitie. Nu al bestaat het materiaal uit meer dan honderd delen — en het werk is nog maar net begonnen.

donderdag 28 augustus 2008

vertaling Jan Beentjes

Gevaar voor pro-fascistisch en nationalistisch beleid in Georgië

Verklaring van het Vredescomité van Georgië

Wederom is Georgië het toneel van chaos en bloedverspilling. In Georgië is een nieuwe broederoorlog opgelaaid met hernieuwde kracht. Tot onze grote spijt hebben de waarschuwingen van het Vredescomité van Georgië en progressieve individuen in Georgië over het kwaadaardige karakter van de militarisering van het land en het daadwerkelijke gevaar van een pro-fascistisch en nationalistisch beleid, geen effect gehad op de regering. De autoriteiten van Georgië hebben wederom een bloederige oorlog gecreëerd, uitgaande van de beloofde steun van sommige Westerse landen en van regionale en internationale organisaties. Het zal tientallen jaren duren, voordat de schande waarmee de huidige machthebbers het Georgische volk hebben opgezadeld, zal zijn verdwenen. Het Georgische leger – bewapend en getraind door Amerikaanse en Israelische instructeurs, en gebruikmakend van Amerikaans oorlogstuig – onderwierp de stad Tskhinvali aan een barbaarse vernietiging. Door de bombardementen verloren burgers van Ossetië het leven, onze broeders en zusters, kinderen, vrouwen en ouderen. Ruim tweeduizend bewoners van Tskhinvali en omgeving vonden de dood. Honderden burgers met de Georgische nationaliteit kwamen ook om, zowel in het conflictgebied als in de rest van Georgië. Het Vredescomité van Georgië betuigt haar

diepe medeleven met de families en vrienden van hen die zijn omgekomen. De volledige verantwoordelijkheid voor deze broederoorlog, voor duizenden kinderen, vrouwen en ouderen, voor de inwoners van Zuid-Ossetië en Georgië ligt bij de huidige president, het parlement en de regering van Georgië. **De onverantwoordelijkheid en de roekeloze avontuurlijkheid van de regering van Saakashvili kent geen grenzen**

De President van Georgië en zijn team zijn zonder twijfel criminelen en moeten ter verantwoording worden geroepen en gestraft.

Het Vredescomité van Georgië, samen met alle progressieve partijen en sociale bewegingen van Georgië, zullen ervoor strijden dat de organisatoren van deze monsterlijke genocide hun strenge en rechtvaardige straf niet zullen ontlopen. Het Vredescomité van Georgië vraagt de brede publieke opinie het huidige leiderschap van Georgië niet te identificeren met het volk en verzoekt steun voor de Georgische bevolking in hun strijd tegen dit criminele regime. We doen een beroep op alle politieke krachten van Georgië, de sociale bewegingen en de bevolking om samen te strijden om ons land te becrijgen van dit Rusland-fobische en pro-fascistische regime van Saakashvili.

Vertaling Denise Grobben

Bovenaan de tekst die op de website van NOVA stond als inleiding voor de uitzending van .. november. Daaronder een brief van het Comité Rechtsherstel, mede een reactie op de NOVA-uitzending.

Heropen onderzoek Schipholbrand

Geavanceerde computertechnieken werpen een nieuw licht op de Schipholbrand. Op basis van beeldanalyses concludeert veiligheidsonderzoeker Bas van den Heuvel van bureau MSNP in NOVA, dat er al eerder een grotere brand in het complex woedde. De Onderzoeksraad voor Veiligheid van Pieter van Vollenhoven concludeerde twee jaar geleden dat de brand is ontstaan in cel 11 waar een Libiër vastzat.

Veiligheidsonderzoeker Van den Heuvel vindt dat op basis van de conclusies van zijn beeldanalyse het onderzoek moet worden heropend. Het bureau MSNP van Bas van den Heuvel en Peter Roes doet regelmatig beeldanalyses voor justitie en politie. Bij de brand, drie jaar geleden in het cellencomplex op Schiphol-Oost kwamen 11 mensen om het leven.

De nieuwe inzichten heeft NOVA voorgelegd aan de Onderzoeksraad voor Veiligheid van voorzitter Pieter van Vollenhoven. De Raad stelt: "We nemen de informatie zeer serieus. We gaan het uitvoerig bestuderen. Maandag vindt onder leiding van Van Vollenhoven overleg plaats met zijn belangrijkste onderzoekers van de Schipholbrand. Daarna zal de Onderzoeksraad inhoudelijk reageren"

Het Openbaar Ministerie in Amsterdam, waar het hoger beroep van de Libiër loopt, laat in een reactie weten: "Het OM wil dat alle feiten boven tafel komen. Er loopt op verzoek van de advocaat een onderzoek in Zwitserland naar

de oorzaak van de brand. Als de beeldanalyse van MSNP klopt en nieuwe inzichten biedt, zullen we het onderzoek eventueel uitbreiden".

In NOVA zegt brand- en veiligheidsonderzoeker Van den Heuvel: "We hebben 1 brandhaard die we heel goed kennen. Dat is die brand in cel 11 waar het onderste stapelbed in brand raakt. In ons onderzoek zie je dat daarnaast een hele grote brand in de schilruimte aan de gang is."

De afgebrande vleugel K bestaat uit 26 celcontainers. Daarom heen zit die schilruimte.

"We zien in de beeldanalyse dat de rook komt uit de technische ruimte van cel 11. Dus niet uit de cel zelf, de plek waar de Libiër zit, maar uit de technische ruimte waar de Libiër dus geen toegang toe heeft. Je ziet de rook ook op andere plekken. Ik kan maar een conclusie trekken namelijk dat de brand in de schilruimte al eerder aan de gang is dan de brand in de cel", aldus Van den Heuvel.

Wat de oorzaak van de eerdere, grotere brand is valt niet af te leiden uit zijn beeldanalyse. "Eigenlijk komen we dus nu tot de conclusie dat drie jaar na de Schipholbrand we niet weten wat er is gebeurd. We kennen de oorzaak niet, we kennen het brandverloop niet. We weten dus eigenlijk niks", aldus Van den Heuvel. http://www.novatv.nl/index.cfm?ln=nl&fuseaction=videoaudio.details&reportage_id=6477&selectArchiveDay=5

Beste mensen,

Het lijkt er op dat aan de Schipholbrand een nieuw hoofdstuk zal worden toegevoegd.

En dat er nu overtuigende aanwijzingen zijn - zie aan de voet hiervan - dat, zoals velen al aannamen, de oorzaken van de fatale brand NIET liggen bij een brandstichting per ongeluk in de cel van de Libiër Ahmed Isa Al-Jabali.

Die inmiddels voor deze brandstichting werd veroordeeld en waaromtrent thans nog een hoger beroep loopt

De hier aan het licht gekomen informatie is absoluut dodelijk voor het OM, dat nog steeds Ahmed Isa Al-Jabali vervolgt.

Een van de eerste dingen die nu mijns inziens moeten gebeuren is dat ONMIDDELLIJK de staking van de VERVOLGING van Ahmed Isa wordt geëist.

Ahmed Isa is, vanaf het eerste moment van de brand, van-

uit het hoogste niveau in Den Haag, zo is gebleken uit onderzoek van ARGOS OPZETTELIJK en DOELGERICHT in de picture genomen om te fungeren als 'de grote schuldige' aan de brand. Dit als bliksemafleider voor de ware schuldigen van de ramp, in casu Donner en Verdonk als topverantwoordelijken, alsook voor de mede-schuldige echelons daaronder.

Ahmed Isa is in eerste instantie door de rechtbank veroordeeld op de AANNAME - let wel AANNAME, zekerheid was er niet ! - dat de fatale brand in zijn cel zou zijn ontstaan. En wel als gevolg van een slordigheid met een brandende sigattepeuk.

Die veroordeling is dan verder gestoeld op de vervolgredeenering dat Ahmed Isa aldus verantwoordelijk moet worden gehouden voor de dodelijke brand. En dus ook voor dood door schuld voor wat betreft de dodelijke slachtoffers.

Dat heet, in juridische vaktermen, dat Ahmed Isa werd veroordeeld vanwege VOORWAARDELIJKE OPZET

voor wat betreft de dodelijke slachtoffers van de brand. Die voorwaardelijke opzet betekent dan dat hij weliswaar niet het oogmerk heeft gehad om zijn mede-gevangenen in brand te steken, maar dat hij had moeten weten dat zij, als gevolg van zijn slordigheid met zijn sigarettenpeuk, het risico liepen om in de aldus vervolgens onstane vuurzee om te komen.

Dat het OM, op voorslag van de toenmalige minister van justitie Donner die daarmee zijn eigen verantwoordelijkheid voor de fatale brand uit beeld wilde manoeuvreren, tot een dergelijke POLITIEKE vervolging overging zonder dat daartegen vanuit de Tweede Kamer enig protestgeluid opsteeg, geeft al een duidelijke aanwijzing over het gehalte van de overgrote meerderheid van politici vandaag de dag. Die een lynchjustitie van een onschuldige 'illegaal' wel een aangename vertoning vindt. Maar dat ook de rechtbank zich zonder meer voor de kar van dit POLITIEKE proces liet spannen, is natuurlijk nog bedroevender. Die rechtbank gedroeg zich zonder meer als de serviele lakei van het OM. Van een onpartijdig en onafhankelijk oordeel was hier net zo min sprake als in de eerste de beste bananenrepubliek.

Want natuurlijk had de rechtbank het OM, in diens door Donner zelf geïnitieerde vervolgingsdrift jegens Ahmed Isa als zondenbok, al meteen bij de aanvang van het proces niet-ontvankelijk moeten verklaren! Als er immers geen brandtechnische zekerheid is dat de fatale brand inderdaad in de cel van Ahmed Isa is ontstaan of dat een eventuele brand in de cel van Ahmed Isa de oorzaak was van de uiteindelijke verwoesting vande K-vleugel - en nogmaals, die zekerheid ontbreekt te enen male -, dan is er natuurlijk ook geen enkele basis om vervolgens over te gaan tot diens vervolging !

Dan is er domweg geen zaak tegen Ahmed Isa.

Maar bovendien geldt hier, zoals door mij al eerder aangegeven in een artikel in de NRC, dat het daarnaast natuurlijk onzin is om nu juist Ahmed Isa voorwaardelijke opzet voor wat betreft de dodelijke slachtoffers ten laste te leggen. Ahmed Isa hoefde immers helemaal niet te weten - en dus ook geen rekening te houden met de mogelijkheid - dat het hele complex zo brandgevaarlijk was dat een eventuele brand in zijn cel zou leiden tot een complete catastrofe. Cellen behoren immers, volgens de voorschriften, tegen het risico van brandoverslag beveiligd te zijn. Dat ze dat in het detentiecentrum Schiphol-Oost niet waren, daarvan hoefde Ahmed Isa geen kennis te hebben. En daarvan had hij ook geen kennis.

Er waren anderen, zo wil ik hier nog eens benadrukken, die veel meer voor de redenering dat zij schuldig zijn aan VOORWAARDELIJKE OPZET inzake dood door schuld voor wat betreft de dodelijke slachtoffers in aanmerking komen. Namelijk Donner en Verdonk. Die wél WISTEN

- er waren daaromtrent jegens hen overtuigende signalen geweest - althans hadden moeten weten - dat het een extreem brandgevaarlijk zootje was in Schiphol-Oost. En die niettemin daar mensen in kooien hielden.

Als er dan al, op vervolging van het OM, mensen vanwege voorwaardelijke opzet voor wat betreft dood door schuld veroordeeld hadden moeten worden, dan waren dat, ook zuiver juridisch geredeneerd, veeleer Donner en Verdonk geweest.

En dus had de rechtbank NOOIT EN TE NIMMER mogen meegaan met het OM, in diens door Donner geregisseerde poging om Ahmed Isa als bliksemafleider van diens eigen - Donner's -schuld te laten fungeren en aldus een showproces tegen deze 'verdachte' te regisseren. Maar de rechtbank heeft dat wél gedaan.

Een tijdens rechtszaak tegen Ahmed Isa afgelegde deskundigenverklaring van de brandweerspecialist de heer Vos, die naar eer en geweten te kennen gaf dat het MOGELIJK was de fatale brand in de cel van Ahmed Isa zou zijn ontstaan, werd daarbij in de uitspraak van de rechtbank 'omgesmeed' tot een 'bewijs' DAT de fatale brand in de cel van Ahmed Isa zou zijn ontstaan. Waarna de weg vrij was voor diens veroordeling.

Diezelfde brandweerspecialist de heer Vos beschikt eveneens over spijkerharde aanwijzingen, op basis van videobeelden, dat er al eerder rook in de gang viel te signaleren, die niet gerelateerd kan worden aan een eventuele brand in de cel van Ahmed Isa. Of het hier in de NOVA-reportage gaat om hetzelfde beeldmateriaal als waar de heer Vos zich op baseert, is mij onbekend.

Ook een aantal overlevenden zijn ervan overtuigd dat de fatale brand NIET veroorzaakt is door een eventuele brand in de cel van Ahmed Isa, en zij hebben daarvoor, los van elkaar, elk hun eigen argumenten. Maar zij zijn hieromtrent nergens gehoord !

In ieder geval moet NU de conclusie zijn, ik herhaal het nog maar eens:
STOP DE POLITIEKE VERVOLGING VAN AHMED ISA AL-JABALI !
VERVOLG EN BERECHT DE WARE SCHULDIGEN !

Namens het Comité Rechtsherstel,
Nico Steijnen

Comité Rechtsherstel
Couwenhoven 52-05
3703 ER Zeist

Nederland gidsland voor nieuwe EU-regels tegen illegalen

Overgenomen uit De Fabel van de illegaal, nr. 95/96 najaar 2008

Op grond van een nieuwe richtlijn mogen de EU-landen illegalen voortaan lang opsluiten in afwachting van hun uitzetting, tot een maximum van 18 maanden. Ook kunnen ze gedeporteerde illegalen voor 5 jaar de toegang tot het Europese grondgebied ontzeggen. Dat repressieve beleid is in Nederland al volop van kracht en dreigt nu ook door alle andere EU-landen te worden nagevolgd.

“Harmonisatie” van het migratiebeleid houdt grofweg in dat het beleid van het strengste land normgevend wordt voor alle EU-landen. In de zomer van 2008 werden nieuwe criminaliserende EU-regels tegen illegalen ingevoerd. In veel landen stak er een storm van verontwaardiging op, maar in Nederland ging het vrij geruisloos voorbij. Anders dan de meeste andere EU-landen hoeft de Nederlandse overheid het eigen beleid tegen illegalen namelijk niet extra te verscherpen. Nederland behoort al tot de landen met de hardste politiek tegen illegalen. En ook met het beleid tegen “allochtonen” met verblijfsrecht loopt Nederland voorop, onder meer via de inburgeringsplicht.

Net als in Denemarken, Estland, Finland, Litouwen, Groot-Brittannië en Zweden mogen illegalen in Nederland voor onbepaalde duur worden opgesloten. Dat gaat nog verder dan de nieuwe EU-richtlijn van maximaal 18 maanden. Ter vergelijking met andere EU-landen: de huidige maximale detentieperiode voor illegalen bedraagt in Frankrijk en Cyprus 32 dagen, in Italië en Spanje 40 dagen, in Ierland 56 dagen, in Portugal 60 dagen, in Luxemburg en Griekenland 3 maanden, in Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Hongarije en Roemenië 6 maanden, in België 8 maanden, in Oostenrijk 10 maanden, in Polen 12 maanden, in Malta en Duitsland 18 maanden, en in Letland 20 maanden. De meeste EU-landen kennen dus een maximale detentieperiode van 8 maanden of minder. Maar in Nederland komt het al jarenlang regelmatig voor dat illegalen veel langer dan 8 maanden zitten opgesloten.

De Fabel van de illegaal kent illegalen die 11, 15 of zelfs 17 maanden gevangen zaten en daarna op straat werden gegooid.

Afschrikmiddel

Op de richtlijn kwam kritiek van linkse partijen en vluchtelingen- en mensenrechtenorganisaties. “Ik vrees dat deze richtlijn als een soort afschrikmiddel moet werken, als een boodschap aan hen die willen komen dat ze slecht behandeld zullen worden”, stelde Bjarte Vandvik, secretaris-generaal van de Europese Raad voor Vluchtelingen en Ballingen. Maar volgens VVD-Europarlementariër Jeanine Hennis Plasschaert is die kritiek “complete nonsens”. “Het komt er echt niet op neer dat illegale immigranten zomaar in de gevangenis worden gestopt”, kletste ze uit haar nek. Want de kern van het opsluiten van illegalen is nu juist dat ze “zomaar” gevangen worden gezet, zonder een strafbaar feit te hebben begaan en zonder vorm van proces. Dat gebeurt dag in dag uit, in de hele EU.

De richtlijn werd in het Europese Parlement (EP) goedgekeurd door een meerderheid van conservatieven, christen-democraten, liberalen en nationalist. De sociaal-democratische EP-fractie pleitte nog voor een maximale detentieperiode van 6 maanden, maar dat werd van tafel geveegd. LOS-medewerkster Mieke Kox bood in mei 2008 samen met 80 kerkelijke en maatschappelijke organisaties een petitie aan de Tweede Kamer aan met dezelfde wens van maximaal 6 maanden opsluiting van onschuldigen. VluchtelingenWerk stelde zich nadrukkelijk niet achter de petitie, omdat men het principieel onjuist vindt dat vluchtelingen worden opgesloten alsof het misdadigers zijn. Ook De Fabel van de illegaal wees de petitie af. Steungroepen voor illegalen behoren niet mee te denken met de overheid over wat de beste manier is om hen uit te sluiten, uit te roken, op te sluiten en uit te zetten. Geen enkele termijn van opsluiting is acceptabel.

Harry Westerink

***Zouden mensen die dat pruimen
ook goede voornemens hebben?***

